



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**  
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 29. 11. 2022 v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi]

**takto:**

- I. K odvolání obžalovaného [celé jméno svědka] se podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), odst. 2 trestního řádu zrušuje rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 21. 4. 2022 č. j. 8 T 185/2016-608 v odsuzující části a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

**[celé jméno svědka],**

[datum narození] v [obec], podnikatel, trvale bytem [adresa obžalovaného], t. č. [ulice a číslo], [PSC] [obec a číslo],

**je vinen,**

že dne 23. 10. 2015 telefonem nepravdivě sdělil nrap. [jméno] [příjmení], příslušníkovi Policie ČR v [obec], který ho odtud kontaktoval, že od něj [celé jméno poškozeného], referent Stavebního úřadu ve Stříbře, přijal asi před rokem v jednom z bytů v areálu OSONA ve Stříbře úplatek ve výši 10 000 Kč, a řekl to s cílem, aby proti [celé jméno poškozeného], [datum narození], bylo vedeno trestní stíhání, a současně se záměrem poškodit ho v zaměstnání, protože nebyl spokojen s jeho úkony ve stavebním řízení vedeném podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. v tehdy platném znění,

**tedy**

jiného lživě obvinil z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání a vážně ho poškodit v zaměstnání,

**čímž spáchal**

přechin křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku

#### a odsuzuje se

podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 250 Kč (25 000 Kč).

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se stanoví, že peněžité trest bude zaplacen v měsíčních splátkách po 5 000 Kč.

- II. Odvolání státního zástupce proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítá.

#### Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [celé jméno svědka], [datum narození], uznán vinným, že s cílem zpochybnit pracovní činnost referenta Stavebního úřadu ve Stříbře pana [celé jméno poškozeného], [datum narození], před nadřízenými a vytvořit tlak na pozitivní výsledek ve správním řízení, které s ním stavební úřad vedl, jej obvinil z vyžadování a přijmutí úplatků směřujících jednak k ovlivnění činnosti, kterou vykonával ve vztahu k obviněnému, tedy úkony vyplývající z jeho zaměstnání uložené dle stavebního zákona č. 183/2006 Sb., tak ve snaze poškodit jej v zaměstnání, dne 23. 10. 2015 měl při telefonickém kontaktu, v rámci podání vysvětlení ve smyslu § 158 odst. 6 trestního řádu, sdělit policejnímu orgánu v [obec], Služba kriminální policie a vyšetřování, Oddělení hospodářské kriminality zastoupené nrap. [jméno] [příjmení], že v jednom případě p. [celé jméno poškozeného] po něm v minulosti opakovaně, ve dvou až třech případech, požadoval úplatek ve výši 50 000 Kč a v druhém případě měl od něj osobně přijmout úplatek ve výši 10 000 Kč v jednom z bytů v areálu OSONA ve Stříbře.

2. Nalézací soud posoudil shora uvedené jednání jako přechin křivého obvinění dle § 345 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního (nadále i „tr.“) zákoníku a odsoudil obžalovaného podle § 345 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 250 Kč (celkem 25 000 Kč). Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku okresní soud stanovil, že peněžité trest bude zaplacen ve splátkách po 5 000 Kč.

3. Dále samosoudce rozhodl o zbývajících dvou útocích, pro které byla podána obžaloba a o nichž nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. V té souvislosti je nutno akcentovat, že vůči prvému z nich nebylo v zákonné odvolací lhůtě podáno odvolání ani z jedné strany, pročež se stal pravomocným. Jedná se o níže bezprostředně specifikovaný skutek ze dne 26. 10. 2015. Proto zdejší soud nemohl již do tohoto skutku a jeho popisu zasahovat, přestože je zjevné, že samosoudce uvedl nesprávný důvod zproštění. Předmětné jednání totiž proběhlo, takže skutek se stal, což vylučuje důvod zproštění podle § 226 písm. a) tr. řádu. Správně měl okresní soud ([příjmení]) uzavřít, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem a aplikovat odpovídající ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu.

4. Namísto toho zprostil obžalovaného [celé jméno svědka a obžalovaného] podle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby podané Okresním státním zastupitelstvím (OSZ) [obec] dne 27. 10. 2016 pod č. j. ZT 98/2016-28 pro skutek spočívající v tom, že s cílem zpochybnit pracovní činnost referenta Stavebního úřadu ve Stříbře pana [celé jméno poškozeného], [datum narození], před nadřízenými a vytvořit tlak na pozitivní výsledek ve správním řízení, které s ním stavební úřad vedl, jej obvinil z vyžadování a přijmutí úplatků směřujících jednak k ovlivnění činnosti, kterou vykonával ve vztahu k obviněnému, tedy úkony vyplývající z jeho zaměstnání uložené dle stavebního zákona č. 183/2006 Sb., tak ve snaze poškodit jej v zaměstnání dne 26. 10. 2015 při jednání v budově Stavebního úřadu ve Stříbře měl za přítomnosti vedoucího Stavebního úřadu ve Stříbře [celé jméno svědka] a poškozeného uvést, že p. [celé jméno poškozeného] po něm

v minulosti požadoval úplatek 50 000 Kč. Podle samosoudce nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán.

5. Posledním zprošťujícím výrokem byl výrok, jímž byl obžalovaný podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby podané OSZ [obec] dne 27. 10. 2016 pod č. j. ZT 98/2016-28 pro skutek spočívající v tom, že s cílem zpochybnit pracovní činnost referenta Stavebního úřadu ve Stříbře pana [celé jméno poškozeného], [datum narození], před nadřízenými a vytvořit tlak na pozitivní výsledek ve správním řízení, které s ním stavební úřad vedl, jej obvinil z vyžadování a přijetí úplatků směřujících jednak k ovlivnění činnosti, kterou vykonával ve vztahu k obviněnému, tedy úkony vyplývající z jeho zaměstnání uložené dle stavebního zákona č. 183/2006 Sb., tak ve snaze poškodit jej v zaměstnání, dne 14. 4. 2016 v době od 8:02 hod. do 9:55 hod. v [obec] - [část obce], ul. [ulice a číslo], ve Vazební věznici, při protokolaci své výpovědi na úřední záznam o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu, po předchozím řádném poučení o trestní odpovědnosti za uvedení vědomě nepravdivých údajů, obvinil poškozeného [příjmení] [celé jméno poškozeného] ze spáchání trestného činu přijetí úplatku, když si dle obžalovaného měl před cca 2 až 3 roky v objektu sídlícím na adrese [obec], ul. [ulice a číslo] při jeho prohlídce říci o úplatek ve výši 40 000 Kč, a to z důvodu bezproblémového vyřízení kolaudace daného objektu. OS uzavřel, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

6. Proti tomuto rozsudku podali včasná odvolání státní zástupce i obžalovaný. Státní zástupce podal v neprospěch obžalovaného řádný opravný prostředek výhradně proti oddělitelnému zprošťujícímu výroku ohledně skutku ze dne 14. 4. 2016. Tento odvolatel neuplatnil žádné námítky ani proti odsuzující části napadeného rozsudku, ani proti zprošťujícímu výroku týkajícímu se jednání z 26. 10. 2015. Řádný opravný prostředek směřuje výhradně do druhého zprošťujícího výroku. Vytýká okresnímu soudu, že opět nepostupoval zcela řádně a v souladu s pokynem odvolacího soudu uvedeným v usnesení č. j. 8 To 25/2021-472 ze dne 20. 4. 2021. Ohledně prvního skutku soud rozhodl v souladu s výsledky dokazování a též v souladu s názorem odvolacího soudu, kdy v jednání, pro něž byl obžalovaný postaven před soud, spatřoval trestný čin. Soud prvního stupně se přitom poměrně podrobně zabýval věrohodností svědků i zákonností postupu policisty provádějícího výslech obžalovaného a konečně i použitelností jím vyhotoveného výslechu podle § 158 odst. 6 trestního řádu pro toto trestní řízení.

7. Pokud jde o druhý zprošťující výrok, tedy o skutek ze dne 14. 4. 2016, kdy byl obžalovaný vyslýchán na záznam o podaném vysvětlení ve vazební věznici, státní zástupce jako odvolatel uvádí, že důkazní situace byla shodná jako u výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Obžalovaný byl před podáním vysvětlení řádně poučen, při protokolaci své výpovědi uvedl, že se přímo jednalo o úplatek a výslovně obvinil poškozeného ze spáchání trestného činu přijetí úplatku, který měl spočívat právě v tom, že poškozený [celé jméno poškozeného] si měl říci při prohlídce daného stavebního objektu o úplatek. V té souvislosti státní zástupce připomněl, že odvolací soud ve svém posledním zrušujícím usnesení uvedl, že obligatorním znakem základní skutkové podstaty trestného činu křivého obvinění je, „lživé obvinění“, musí tedy být vyřešena jako předběžná otázka to, zda údaje uváděné v některých útocích formálně tvořících znaky trestného činu křivého obvinění skutečně obžalovaný uvedl a zda se jednalo o úmyslné uvedení nepravdy. Pro závěr odpovědi na předběžnou otázku je podstatné, zda obvinění je křivé, tedy úmyslně lživé. Pro takový závěr nepostačuje jen poukázání na to, že v průběhu šetření vedeného proti poškozenému nebylo zjištěno, že by k danému jednání, tedy požadování, přijetí či předání úplatků, vůbec došlo. Podle tohoto odvolatele v případě poškozeného [celé jméno poškozeného] nebyl dostatek podkladů pro zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě, tedy poškozenému. Nebylo a patrně ani nemohlo být prokázáno, že by poškozený o úplatek obžalovaného požádal.

8. V této souvislosti obžalovaný opět vědomě, stejně jako ve výše uvedeném případě, pro který byl shledán vinným, jednoznačně obvinil poškozeného, přičemž si musel být vědom toho, co dělá a co tím může způsobit. Učinil tak navíc po podrobném poučení ze strany vyslýchajícího policejního orgánu. Podstatné jsou i obžalováním při výslechu použité jednoznačné formulace nevzbuzující

pochybnosti, co jimi myslel a chtěl sdělit. Jde o pokračování v jednání, za které byl stejným rozsudkem odsouzen.

9. Z jednání obžalovaného je podle názoru státního zástupce jednoznačné, že obžalovaný tak činil po předchozím rozmyslu poškodit poškozeného [celé jméno poškozeného], neboť si byl velice dobře vědom jeho postavení úřední osoby, jeho postavení v úřadě, nutnosti trestní bezúhonnosti jeho osoby coby úředníka a rovněž toho, že takové nařčení osobu poškozeného vážně poškodí, přinejmenším na pověsti a též v zaměstnání, kde by mu mohlo reálně přivodit ukončení pracovního poměru právě z toho důvodu, že stěžejními podmínkami pro výkon úředního zaměstnání jsou jak bezúhonnost, tak neúplatnost a plnění povinností, které jsou úředníku uloženy služebními předpisy i zákony. Podle tohoto odvolatele měl soud prvního stupně pojmout i tento skutek do odsuzujícího výroku jako pokračování v trestném činu krivého obvinění podle § 345 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku.

10. Podle názoru státního zástupce okresní soud nejednal v intencích závazného pokynu odvolacího soudu, nehodnotil důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů jednotlivě a ve vzájemných souvislostech a nesprávně zhodnotil jednání obžalovaného u odvoláním napadeného výroku, tudíž nejednal podle § 2 odst. 6 trestního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené důvody státní zástupce navrhl, aby Krajský soud v Plzni jako soud odvolací zrušil napadený druhý zprošťující výrok rozsudku OS v [obec] ze dne 21. 4. 2022, a to podle § 258 odst. 1 písm. a) a písm. b) tr. řádu a za použití § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně.

11. Obžalovaný napadl odsuzující výrok o vině, jakož i navazující výrok o trestu. V zájmu právní jistoty uvedl výslovně, že tímto odvoláním nenapadá výroky, kterými byl zproštěn obžaloby. Opětovně jako v předchozích odvoláních namítá nepoužitelnost úředního záznamu, výslechu policisty svědka [příjmení] – z procesního pohledu: Především namítá, že odůvodnění rozsudku v napadeném výroku je v podstatě opřeno pouze o argumentaci, že nalézací soud byl vázán podle § 264 odst. 1 trestního řádu právním názorem odvolacího soudu. Takové odůvodnění není správné. Je totiž zcela zřejmé, že předmětný úřední záznam nadpraporčíka [anonymizováno] není v řízení jakkoli procesně použitelný a nelze z něj dovozovat jeho vinu. Ta totiž byla založena a opřena pouze o tento důkaz, a to za situace, kdy trestní řád toto neumožňuje! V té souvislosti obhajoba opětovně odkazuje na § 158 odst. 6 trestního řádu a jeho dikci, Úřední záznam lze v řízení před soudem užít jako důkaz pouze za podmínek stanovených tímto zákonem. Je-li ten, kdo podal vysvětlení, později vyslýchán jako svědek nebo jako obviněný, nemůže mu být záznam přečten nebo jinak konstatován jeho obsah.“

12. Proto obžalovaný brojí proti tomu, že předmětný úřední záznam byl v jeho trestním řízení přečten a užit jako důkaz, a to dokonce bez jeho souhlasu. Z pohledu obhajoby představuje připuštění tohoto důkazu zásadní průlom do dosavadní rozhodovací praxe soudů, a nelze jej v žádném případě připustit. Podle něj bylo zásadním způsobem porušeno právo obžalovaného na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod („Listiny“). V té souvislosti tento odvolatel namítá, že opakované výslechy policisty [anonymizováno] (který pořizoval předmětný úřední záznam), také vzhledem k jeho obsahu, nelze rovněž jako důkazy použít; pokud ale tyto důkazy byly v napadeném rozsudku použity a byla o ně, opřena“ jeho vina, byl protiprávně obcházen výslovný zákaz takového postupu uvedený v § 158 odst. 6 trestního řádu. Vedle toho obžalovaný poukazuje na to, že i kdyby bylo prokázáno, že s policistou [anonymizováno] mluvil (což v řízení prokázáno nebylo), nebyl jakkoli poučen o svých právech (zejména možnosti poradit se s obhájcem, o možnosti odmítnout podání vysvětlení apod.), o tom v jaké věci podávám vysvětlení apod. Takový důkaz je proto nutno považovat za důkaz absolutně neúčinný.

13. V návaznosti na shora uvedené se obžalovaný jako odvolatel domáhá nepoužitelnosti úředního záznamu, výslechu policisty svědka [příjmení] – z pohledu prokázaného, resp. neprokázaného skutkového stavu:

14. Připomíná, že svědek [příjmení] vypověděl, že si k věci již moc nepamatuje, že si pamatuje, že mluvil s osobou, která se představila jako [celé jméno svědka]. Již jen z tohoto pohledu za situace, kdy obžalovaný popřel, že bych se svědkem [příjmení] mluvil, nemůže být důkaz jeho výsledkem u soudu použit k prokázání moji vinny. A to tím spíše s ohledem na zásadu in dubio pro reo. Je třeba se totiž jednoznačně zaměřit na to, že svědek [příjmení] je policista, a proto měl jednat podle trestního řádu nebo zákona o policii, přičemž v této paralele měl učinit nezpochybnitelný úkon. To se v případě předmětného úředního záznamu nestalo. Absentuje v něm jakékoli poučení o procesních právech, podpis obžalovaného apod. V té souvislosti tento odvolatel zdůrazňuje, že nikdy nebyl vyrozuměn, že by měl úřední záznam podepsat. Pokud by se tak v rozhodné době stalo, tento úřední záznam by určitě nepodepsal, jelikož informace v něm uvedeném nikdy neřekl. Navíc k tomuto úřednímu záznamu nejsou žádné jiné podklady, kdy policista [anonymizováno] vypověděl, že úřední záznam sepsal podle poznámek, které si učinil při telefonátu. Nicméně tyto poznámky ve spisovém materiálu absentují, nebyly ani provedeny k důkazu. Po právní stránce je pak pochybná procesní hodnota těchto poznámek, které si učinil policejní orgán vlastní rukou.

15. Obhajoba rovněž namítá, že nalézací soud nevyhověl návrhu obhajoby na doplnění dokazování, který obžalovaný učinil v písemnosti ze dne 4. 3. 2022. Proti tomuto postupu brojí, a to tím spíše z toho důvodu, že v hlavním líčení poukazoval na časové rozpory uvedené v jednotlivých úředních záznamech, které byly evidovány v systému ETR. Konkrétně poukazoval na to, že po přihlášení do systému ETR a při vložení nového záznamu se automaticky vygeneruje číslo jednací. Navíc, rozepsaný formulář má právo měnit, dopisovat a podobně pouze jeho zpracovatel, případně nadřízený. Nicméně pokud zpracovatel otevře příslušný formulář, systém ETR eviduje, kdy konkrétně (přesný datum a čas) byl tento formulář otevřen, stejně tak jako systém eviduje i jakoukoli editaci dokumentu ze strany zpracovatele (tedy kdy - čas a hodina) byla písemnost (formulář) měněna. Stejně tak systém ETR eviduje i čas, kdy byla písemnost uložena. Jinými slovy řečeno, systém ETR eviduje konkrétní datum a čas prvotního otevření (založení) písemnosti, průběh editace písemnosti ze strany zpracovatele, stejně tak jako definitivní uložení písemnosti do systému a čas uložení čísla jednacího písemnosti. S ohledem na časovou posloupnost týkajícího se údajného volání obžalovaného nrap. Synkovi (který se ale nedokázal vyjádřit, kdy přesně k hovoru mělo dojít) obhajoba navrhovala, aby si soud vyžádal zprávu od Policie ČR (nadále jen P ČR), Krajského ředitelství police [příjmení] kraje, Územní odbor [obec] za účelem zjištění konkrétních informací týkající se zjištění:

- ) kdy konkrétně (přesný čas a datum) byly založeny (otevřeny v systému) níže uvedené písemnosti,
- ) kdo (zpracovatel) je založil,
- ) zdali docházelo ze strany zpracovatele či jiného subjektu k editaci konkrétní písemnosti (pokud ano, kdo a kdy editaci provedl),
- ) kdy konkrétně (čas a datum) došlo k definitivnímu uložení písemnosti do systému a kdo toto uložení učinil,
- ) v jakém okamžiku bylo přiděleno písemnosti konkrétní číslo jednací (přesný datum a čas).

16. Tento důkaz, jakož i další důkazy navrhované v jeho písemnosti ze dne 4. 3. 2022, proveden nebyl, proti čemuž odvolatel brojí. Jestliže svědek [příjmení] dokonce ani v předmětném záznamu neuvedl, v jakou hodinu s ním obžalovaný údajně mluvil, bylo namístě zjistit jednotlivé časové souvislosti pořizování úředních záznamů založených ve spise. V této souvislosti obhajoba také poukazuje na to, že z úředního záznamu policisty [anonymizováno] není ani patrné, jak dlouho údajné podání vysvětlení probíhalo, kdy bylo započato a kdy bylo zakončeno, stejně tak z tohoto záznamu není ani patrné, odkud policista zjistil číslo, na které volal.

17. Obžalovaný sice připouští, že bylo na zvážení policisty, jaký postup zvolí. Pokud zvolil postup údajného mluvení s osobou, která se mu představila jako [celé jméno svědka], nepoučil ji o svých právech, nezaznamenal ani její doklad totožnosti, úřední záznam osobu nenechal podepsat,

nenapsal ani další bližší údaje k této osobě, neuvedl od kdy do kdy osobu, „vytěžoval“ apod., potom si tento policista musel být vědom, že údaje v záznamu použité nebude možné procesně použít. Z pohledu obhajoby tak došlo k profesnímu pochybení ze strany tohoto policisty, přičemž je zcela zřejmé, že jako svědek neměl tento policista jinou volbu, než potvrdit v rámci své svědecké výpovědi u soudu to, že co napsal, je pravdou. Pokud by tak totiž neučinil, měl by s ohledem na výše popsaný neprofesní postup z mého pohledu sám komplikace, minimálně v režimu služebního poměru.

18. Další výhrady obžalovaného jako odvolatele směřují vůči argumentaci vázaností právním názorem odvolacího soudu. Soud prvního stupně opakovaně sdělil, že se neztotožňuje s právním názorem odvolacího soudu týkajícím se povahou a přípustností k důkazu uvedeného úředního záznamu (mimo jiné je tato skutečnost patrná i s předchozích rozhodnutí soudu prvního stupně, které byly odvolacím soudem zrušeny). Podle obhajoby se závazný právní názor vyslovený odvolacím soudem – Krajským soudem (KS) v [obec], který byl prezentován v usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 4. 2021 č. j. 8 To 25/2021-472 na straně 22, v bodě (správně odstavci) [číslo] při celkovém nahlížení na jeho případ dostává do rozporu se základními pravidly trestního procesu. Stejně tak se tomu stalo i v případě závazného právního názoru odvolacího soudu, kterým připustil k důkazu předmětný úřední záznam sepsaný policistou [anonymizováno]. Ve shora uvedeném bodě [číslo] usnesení KS v [obec] ze dne 20. 4. 2021 č. j. 8 To 25/2021-472 odvolací soud totiž jednoznačně vyslovil názor, že se jedná o trestný čin, že byla prokázána subjektivní stránka trestného činu a společenská škodlivost. V této paralele v podstatě nedal soudu první instance jakýkoli prostor pro jeho úvahy, ačkoli u tohoto soudu probíhalo rozsáhlé dokazování, vše pod rouškou zásady bezprostřednosti a ústnosti. To obhajoba považuje za protiústavní a v rozporu s právem obžalovaného na spravedlivý proces, a to tím spíše, kdy další závazný právní názor odvolacího soudu byl takový, že lze procesně použít v tomto trestním řízení úřední záznam policisty [anonymizováno]. Obžalovaný dodává, že si je vědom toho, že zásada vázanosti právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí odvolacího či dovolacího soudu, jako součást principu právního státu zakotveného v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, nezapovídá nalézacímu soudu, aby na základě vlastního posouzení nemohl přihlídnout i k jiným závěrům a úvahám, popř. se jimi nechal inspirovat na cestě k dosažení správného rozhodnutí věci, jestliže to náležitě odůvodní. Nicméně brojí proti tomu, že nalézací soud v těchto „instantních“ (?) nepostupoval, a nevydal tak správné a spravedlivé rozhodnutí ve věci.

19. Tento odvolatel rovněž namítá, že v právním státě nelze připustit, aby na základě telefonátu, který měl být údajně vyvolán dokonce ze strany policejního orgánu, došlo k situaci, že osoba, která s policistou mluvila a tento hovor popírá, byla pravomocně odsouzena za trestný čin (ať už je jeho kvalifikace jakákoliv) jen na základě záznamu, který po zavolání sepsal policista, aniž by osobu jakkoli poučil, nechal ji úřední záznam podepsat, hodnověrným způsobem si ověřil jeho totožnost apod. Takový postup nelze ani aprobovat výsledkem tohoto policisty u soudu a přečtením tohoto záznamu u soudu. Obžalovaný proti tomu brojí, jelikož takto by v ČR mohl být odsouzen každý občan, kdy by se v podstatě jednalo o praktiky „policejního státu“.

20. S ohledem na obsah svého odvolání poukázal obžalovaný na poměrně ustálenou judikaturu českých soudů, zejména pak na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/03 ze dne 3. 11. 2004 týkající se nepoužitelnosti úředního záznamu sepsaného před sdělením obvinění jako důkazu v trestním řízení a rozporu právního názoru odvolacího soudu se základními pravidly trestního procesu.

21. Jelikož s napadeným výrokem o vině je spjat i výrok o trestu, obžalovaný napadá tímto odvoláním i tento výrok o trestu, protože je přesvědčen o tom, že měl být obžaloby zproštěn a neměl mu být žádný trest uložen, v tomto směru rovněž činí návrh na způsob vyřízení věci před odvolacím soudem.

22. Oba odvolatelé se velice obsáhle vyjadřovali k argumentům svých řádných opravných prostředků i v průběhu veřejného zasedání o odvolání konaného 29. 11. 2022. Státní zástupkyně odkázala na písemné odůvodnění, nicméně v rámci vyjádření k odvolání obžalovaného poukázala na to, že námitka obhajoby se jaksi točí na předmětném úředním záznamu. K té otázce se však již opakovaně vyjadřoval odvolací soud ve svých zrušovacích ustanoveních, obžaloba je stejného názoru jako krajský soud ohledně použitelnosti tohoto úředního záznamu, kdy se v podstatě jedná o zaznamenání základní informace ze strany policejního orgánu o tom, že došlo k určitému jednání. Z tohoto úhlu pohledu považovala odvolání obžalovaného za nedůvodné.

23. Ten oproti tomu prostřednictvím svého obhájce poukazoval opětovně na námitky uplatňované již v předchozích přezkumných řízeních a opakovaně před nalézacím soudem, přitom poukazoval na judikaturu Ústavního i Nejvyššího soudu ve vztahu k použitelnosti úředního záznamu o podaném vysvětlení při dokazování v hlavním líčení. Nicméně na dotaz předsedy senátu, zda některé ze tří uváděných specifikovaných rozhodnutí bylo učiněno v řízení vedeném pro trestný čin křivé výpovědi, obhájce obžalovaného uvedl, že nikoliv.

24. Kromě opětovné argumentace k nepoužitelnosti předmětného úředního záznamu, přestože k jeho použití se zdejší soud, jak správně připomněla státní zástupkyně, opakovaně vyjadřoval již ve svých předchozích zrušovacích usneseních, namítal obhájce také určité pochybnosti ohledně chronologie důkazů zakládaných do spisu v této věci. Akcentoval, že úřední záznam svědka [příjmení] hovoří o tom, že na základě oznámení Bc. [celé jméno svědka] volal panu [celé jméno svědka a obžalovaného]. Přitom protokol o trestním oznámení byl ukončen v [číslo]. Svědek [příjmení] uvedl při své poslední výpovědi, že hovor trval maximálně do půl hodiny, to znamená kolem [číslo]. V té době však trestní oznámení ještě nebylo ani sepsáno. To všechno jsou podle obžalovaného pochybnosti svědčící o tom, že úřední záznam, pokud by byl procesně ze strany nalézacího soudu hodnocen jako vůbec použitelný podle trestního řádu, zavdává pochybnosti, které měly být jednoznačně posouzeny ve prospěch obžalovaného. Ten opakovaně poukazoval na to, že s nadpraporčíkem [anonymizováno] nemluvil. Podle obhájce se mohl hájit i tím, že by řekl, že tento telefon nikdy neužíval, nebo že ho užívaly jiné osoby. Obžalovaný však uvedl, že zmíněný telefon užívá s manželkou a své tvrzení chtěl v řízení prokázat. V tomto směru obhájce poukázal na to, že pokud by se obžalovaný hájil tím způsobem, že by řekl, že telefon používalo více osob, byla by důkazní situace ze strany státního zastupitelství o hodně složitější. Takovou cestou s použitím lživé argumentace však obžalovaný jít nechtěl. Chtěl skutečně prokázat, že s panem [příjmení] nemluvil a podle obhajoby minimálně všechna ta časová souslednost jednoznačně hovoří o tom, že s ním nemluvil. Pro případ, že by nalézací soud zohlednil, že s ním mluvil, bylo by nutno znovu posoudit procesní charakter úředního záznamu a jeho použitelnost ve světle argumentů uplatněných v odůvodnění řádného opravného prostředku obžalovaného či v úvodní argumentaci obhájce s odkazem na příslušnou judikaturu.

25. Obhájce se za svého klienta vyjádřil k odvolání státní zástupkyně. Zdůraznil, že pokud obžaloba trvá na tom, že jeho klient byl 14. 4. 2016 poučen o následcích křivé výpovědi, takto není pravda. Toto poučení není z úředního záznamu jednoznačně čitelné, není jasné, o jakých důsledcích byl poučen, a především obhajoba zdůraznila, že pan [celé jméno svědka a obžalovaného] se nedomáhal toho, že chce v této věci jakkoli vypovídat nebo podávat vysvětlení. Policisté přijeli za ním, předmětnou věc označili jako „[celé jméno svědka a obžalovaného], [celé jméno svědkyně], dožádání“, vyslechli ho ve vazební věznici, přičemž v úředním záznamu není uvedeno nic konkrétně o tom, že by obžalovaný někoho nařkl, že bral úplatek. To z dikce úředního záznamu nevyplývá, přitom lze poukázat na to, že z dalšího průběhu trestního řízení vyplynulo, jak vysvětlení probíhalo, přičemž i nalézací soud se vyjádřil při hodnocení důkazů jednoznačně na straně 13 svého odůvodnění rozsudku k tomu, že tímto skutkem se obžalovaný nedopustil trestného činu. Okresní soud jednoznačně naznačil, že jednání z 28. 11. 2013 považuje za „sporné“ s tím, že poukázal na to, že obhajobě přisvědčovali zejména svědci [celé jméno svědka] [celé jméno svědka], který rovněž tvrdil verzi obhajoby. Nalézací soud poukázal vlastně i na to, že nevyprávěl svědek [příjmení],

který vypověděl, že po něm za jiné situace pan [celé jméno poškozeného] požadoval úplatek. OS přitom poukázal i na skutečnost, že sám poškozený [celé jméno poškozeného] v rámci své svědecké výpovědi připustil, že o penězích s obžalovaným na tom místě a toho dne mohl mluvit. Proto podle obžalovaného všechny okolnosti jednoznačně svědčí o tom, že se ani v daném případě nejedná o trestný čin, pokud obžalovaný takto podal vysvětlení ve vazební věznici.

26. Odvolací soud umožnil i poškozenému, aby se k věci vyjádřil, byť ho poučil o tom, že otázka viny a trestu je otázkou mezi státem a případným pachatelem. Tento svědek poukázal na to, že sice nenahlížel do konkrétního spisu a nezná veškeré důkazy, nicméně za dobu sedmi let neslyšel, že by se při jednání s obžalovaným v prostorách objektu OSONY vyskytovali současně svědci [celé jméno svědka] a svědek [celé jméno svědka] že by tam byli oba. Poukázal na to, že opakovaně uváděl, kdo byl na místě, pak obhajoba přišla s tím, že má svědka [celé jméno svědka]. Pokud jde o úřední záznam svědka [příjmení], poškozený poukázal na to, že svědek [příjmení] podle jeho názoru mohl kontaktovat obžalovaného i z toho důvodu, že trestnímu oznámení jeho vedoucího předcházelo trestní oznámení samotného obžalovaného. Podle něj pan [celé jméno svědka] jako jeho vedoucí podal trestní oznámení v časové posloupnosti prostě později. Nadále trval na tom, že nikdy nepožádal o úplatek, avšak připustil, že se nešťastně vyjádřil, pokud v OSONĚ ve Stříbře hovořil o nějaké konkrétní částce, pokud tedy obžalovaný ve vazební věznici tvrdil, že poškozenému nějaký úplatek dal, byla to lež. Připomněl, že při konfrontaci své výpovědi s výpovědí svědka [celé jméno svědka] nekladli otázku na počasí předmětného dne ani obhájce, ani státní zástupce, ani soudce. Tuto otázku položil svědku [celé jméno svědka] on sám, protože si opravdu spletl, jaké bylo počasí.

27. V této věci již zdejší soud jako soud odvolací rozhodoval opakovaně ve stejném složení senátu. Poprvé rozhodl ve věci sp. zn. 8 To 231/2019, kdy k odvolání státního zástupce dne 24. 9. 2019 podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu zrušil zprošťující rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 18. 4. 2019 č. j. 8 T 185/2016-276 a podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil věc okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Již tehdy krajský soud opakovaně vytkl soudu I. instance, že dostatečně nevyřešil předběžné otázky a současně zdejší soud vyslovil závazné právní názory a uložil pokyny k doplnění dokazování ve smyslu § 264 odst. 1 tr. řádu. Již tehdy v odst. 20 zdejší soud vytkl okresnímu soudu, že se nechal ovlivnit stanoviskem obhajoby a nepřečetl úřední záznam pořízený policistou [anonymizováno] o telefonickém vysvětlení podaném obžalovaným tomuto policistovi. Poukázal na to, že přestože obecně platí, že nelze argumentovat neprocesními výpověďmi s výjimkou situace popsané v ustanovení § 211 odst. 6 tr. řádu, kdy s přečtením úředního záznamu souhlasí procesní strany a zmíněný svědek nebyl před soudem jako svědek vyslýchán, jiná situace ve vztahu k použitelnosti úředních záznamů je při dokazování případného křivého obvinění. [jméno] podle uznávané soudní praxe i vědeckého výkladu je naopak zapotřebí, aby takový důkaz byl proveden. Proto uložil okresnímu soudu, aby předložil úřední záznam založený na čísle listu 94 a následně logicky hodnotil, zda svědek [příjmení], který si před soudem na záležitost podrobněji nepamatoval, měl nějaký důvod v procesním postavení svědka vypovídat o tom, že hovořil právě s obžalovaným (číslo listu 188). Pokud okresní soud dojde k závěru, že tento svědek neměl žádný důvod vymýšlet si telefonický hovor a ten se uskutečnil, a to právě s osobou obžalovaného, nezáleží na tom, jestli byl obžalovaný při telefonickém rozhovoru policistou poučen o svých právech. Trestného činu křivého obvinění se totiž může dopustit osoba nejen tehdy, pokud podává vysvětlení předepsanou formou podle § 158 odst. 6 tr. řádu nebo uvádí relevantní skutečnosti v procesním postavení svědka, ale při prokázání téhož jednotlivého záměru může být takový trestný čin páchan i při komunikaci s jinými osobami, a to bez ohledu na absenci nějakého zákonného poučení.

28. Pokud jde o telefonický kontakt 23. 10. 2015 mezi obžalovaným a nadpraporčíkem [jméno] [příjmení], podle závazného pokynu se měl okresní soud nejprve vypořádat po předložení úředního záznamu na č. l. 94 s tím, zda je jednoznačně prokázáno, s kým svědek [příjmení] hovořil, jestli tento svědek měl nějaký důvod, proč by úředním záznamem prokazoval, že se jednalo o křivé



obvinění ze strany obžalovaného, ačkoliv by s ním vůbec nehovořil. Bylo mu uloženo, aby zvážil, jestli by neměl být případně tento svědek dovyslechnut po předložení zmíněného úředního záznamu. Pokud by okresní soud vzal na podkladě zásad ústnosti a bezprostřednosti podle § 2 odst. 11, 12 trestního řádu za prokázané, že tento skutek se stal, jelikož na rozdíl od původního hlavního líčení je použitelný ještě další důkaz, platí, že k tomu, aby pachatel spáchal trestný čin křivého obvinění, nemusí být před telefonickým rozhovorem poučen o tom, jaká má svá práva, protože se jednalo v podstatě o získání základní informace a nikoliv o procesní vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu, přestože úřední záznam podle zmíněného ustanovení primárně slouží ke zvážení návrhů, aby osoba, která takové vysvětlení podala, byla vyslechnuta jako svědek a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede. V tomto případě byl úřední záznam podán zcela ve smyslu předmětného ustanovení jako informace pro případný výslech osoby procesním způsobem.

29. Nicméně v témže zrušovacím usnesení poukázal odvolací soud na možnost zprostit obžalovaného prvních 2 dílčích skutků z podané obžaloby. Posléze tak nalézací soud učinil a oba tyto skutky byly pravomocně zproštěny. V té souvislosti je nutno podotknout, že v prvním zprošťujícím rozsudku nalézací soud pochybil, pokud nevzal do úvahy, že žalované jednání má být pokračujícím trestným činem a nehodnotil důkazní situaci ke každému z dílčích útoků. Proto také odvolací soud odmítl, aby nalézací soud rozhodl o všech dílčích samostatných skutcích jediným zprošťujícím výrokem.

30. Odvolací soud přitom došel k závěru, že řízení předcházející vydání prvního napadeného rozsudku bylo zatíženo podstatnou procesní vadou ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, což samo o sobě vedlo ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí. Okresní soud zcela nedostatečným způsobem vyhodnocoval výpovědi obžalovaného i svědků a – jak správně namítal státní zástupce jako odvolatel – nevěnoval se za situace, kdy existuje několik verzí o tom, co se skutečně stalo, hodnocením obecné a specifické věrohodnosti jednotlivých svědků. Přitom nerespektoval ani uznávanou soudní praxi a názor Ústavního soudu, že při existenci více verzí se soud má pečlivě zabývat věrohodností jednotlivých svědků a případně má provádět další dokazování, které by mu umožnilo opatřit si podpůrné důkazy, jejichž úkolem by bylo umožnit soudu pečlivější hodnocení provedených důkazů.

31. Z popisu skutku bylo lze dojít jednoznačně k závěru, že obžalovaný se měl dopustit trestné činnosti dávané mu za vinu jednak 1) 19. 8. 2015, 2) 23. 10. 2015 kolem 12,30 hod. při telefonátu nadřízenému poškozeného [celé jméno poškozeného] [celé jméno svědka] s tvrzením, že poškozený po něm v minulosti požadoval úplatek za kladné vyřízení jeho žádosti, 3) téhož dne při telefonickém podání vysvětlení policistovi [jméno] [příjmení], 4) dále 26. 10. 2015 při ústním jednání na Stavebním úřadu ve Stříbře a konečně 5) 14. 4. 2016 při podávání vysvětlení ve Vazební věznici v Praze - Ruzyni. Státní zástupce v podané obžalobě nesprávně všechny dílčí útoky popsal jako jediný celek, což logicky musel nalézací soud při zprošťujícím výroku opakovat. Z toho důvodu také zdejší soud při popisu zprošťujícího výroku tato jednotlivá jednání oddělil odrážkami tak, aby bylo zcela jasné, že jednání obžalovaného mělo být páčáno pěti samostatnými útoky, které měly být hodnoceny nejenom v komplexu z hlediska případného jednotného záměru obžalovaného, ale také jednotlivě ve vztahu k tomu, zda z popisu skutku lze dovodit i na podkladě následně prováděného dokazování, zda se stal ten který skutek. To platilo tím spíše, že okresní soud všechny útoky, dávané obžalovanému za vinu, zprostil podle § 226 písm. a) tr. řádu, a to i za situace, kdy totožnost skutku byla zachována a určena datem, případně i hodinou, odlišným způsobem páčání a také tím, že údajného křivého obvinění se obžalovaný měl dopouštět vůči různým osobám jednak telefonicky, jednak ústně, a také se měl dílčích částí projednávané trestné činnosti dopustit při komunikaci, byť telefonické, s policistou [jméno] [příjmení] a následně při podávání vysvětlení ve vazební věznici. Na základě toho v novém hlavním líčení a meritorním rozhodnutí samosoudce zavedl výše vyznačené číslování.

32. Proto krajský soud již v prvním odvolacím řízení uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro to, aby všechny dílčí útoky byly zproštěny podle § 226 písm. a) trestního řádu. Protože okresní soud

použil nesprávného důvodu zproštění podle § 226 písm. a) tr. řádu k celému pokračujícímu jednání, bylo nutno prvním zrušovacím usnesením na podkladě do té doby provedeného dokazování odmítnout, že by se některé skutky vůbec nestaly. U těch, které se staly, zdejší soud uložil, aby okresní soud pečlivě zvažoval i za situace, kdy by již mohl na podkladě všech shromážděných důkazů jednoznačně rozhodnout, jaký případný důvod zproštění by přicházel do úvahy. Pokud se to týkalo skutků, které se podle provedeného dokazování staly, mohl podle vyjádřeného názoru odvolacího soudu do úvahy přicházet spíše důvod zproštění podle § 226 písm. b) tr. řádu s tím, že některé skutky se staly, ale nejsou trestným činem. Ve vztahu k telefonickému hovoru s [celé jméno svědka] dne 23. 10. 2015 pak přicházel do úvahy i případný závěr zproštění podle § 226 písm. c) tr. řádu, neboť záleží na tom, kdo nadřízenému poškozeného volal, a kdo měl tedy spáchat konkrétní skutek. Zmíněný svědek totiž kategoricky tvrdil, že nemluvil s mužem, ale se ženou. Současně došel zdejší soud k závěru, že okresní soud rozhodl přinejmenším předčasně a bylo namístě doplnit dokazování ve smyslu § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu.

33. S ohledem na shledané vady, které nemohl odvolací soud odstranit vlastní rozhodovací činností i se zřetelem k ustanovení § 259 odst. 5 písm. a) tr. řádu zdejší soud vrátil věc OS k novému projednání. Přitom mu uložil, aby provedl řadu dalších důkazů a aby při hodnocení těchto důkazů nepominul některé zásadní skutečnosti. Krajský soud považoval za důležité vyslechnout svědka [příjmení] k tvrzení poškozeného, že tomuto svědkovi oznámil vyhrožování ze strany obžalovaného [celé jméno svědka a obžalovaného] (č. l. 165-166). Výslech tohoto svědka byl tedy důležitý pro posouzení, zda již v dřívější době poškozený seznamoval stavební úřad s neadekvátním přístupem obžalovaného. Zdejší soud původně zvažoval i uložení pokynu, aby nalézací soud vyslechl svědka [příjmení], který věc na stavebním úřadu vyřizoval před poškozeným a měl poškozenému údajně poradit, aby se o dodatečné povolení stavby nezajímal (č. l. 168), a zvažoval i výslech svědka [jméno] [příjmení] (č. l. 172, 100), který měl vyřizování věci obžalovaného, respektive jeho dětí, převzít po poškozeném, k tomu, jaké byly nedostatky v době, kdy věc převzal. Došel však k závěru, že primárně okresní soud vyžádá od Stavebního úřadu ve Stříbře zprávu o tom, jaký je stav řízení, co případně brání kolaudaci a zda jejich pracovník [jméno] [příjmení] shledal při převzetí věci od poškozeného [celé jméno poškozeného], že by ten v době, kdy věc vyřizoval, nějakým způsobem obstruoval. Teprve za situace, kdy by z vyžádané zprávy stavebního úřadu nebyly zjištěny rozhodující údaje, přicházely by do úvahy jak výslechy svědka [příjmení], tak především výslech svědka [jméno] [příjmení]. Proto tento soud výslechy těchto dvou svědků neuložil závazně.

34. Krajský soud současně ve svém zrušovacím usnesení ze dne 24. 9. 2019 vytkl okresnímu soudu, jak již zmínil výše, že se nechal ovlivnit stanoviskem obhajoby a nepřečetl úřední záznam pořízený policistou [anonymizováno] o telefonickém vysvětlení podaném obžalovaným tomuto policistovi. Zdůraznil, že přestože obecně platí, že nelze argumentovat neprocesními výpověďmi s výjimkou situace popsané v ustanovení § 211 odst. 6 tr. řádu, kdy s přečtením úředního záznamu souhlasí procesní strany a zmíněný svědek nebyl před soudem jako svědek vyslýchán, jiná situace ve vztahu k použitelnosti úředních záznamů je při dokazování případného křivého obvinění. [jméno] podle uznávané soudní praxe i vědeckého výkladu je naopak zapotřebí, aby takový důkaz byl proveden. Proto uložil nalézacímu soudu, aby předložil úřední záznam založený na čísle listu 94 a následně logicky hodnotil, zda svědek [příjmení], který si před soudem na záležitost podrobněji nepamatoval, měl nějaký důvod v procesním postavení svědka vypovídat o tom, že hovořil právě s obžalovaným (č. l. 188). Pro případ, že okresní soud dojde k závěru, že tento svědek neměl žádný důvod vymýšlet si telefonický hovor a ten se uskutečnil, a to právě s osobou obžalovaného, nezáleží podle odvolacího soudu na tom, jestli byl obžalovaný při telefonickém rozhovoru policistou poučen o svých právech. Trestného činu křivého obvinění se totiž může dopustit osoba nejen tehdy, pokud podává vysvětlení předepsanou formou podle § 158 odst. 6 tr. řádu nebo uvádí relevantní skutečnosti v procesním postavení svědka, ale při prokázání téhož jednotlivého záměru může být

takový trestný čin páchan i při komunikaci s jinými osobami, a to bez ohledu na absenci nějakého zákonného poučení.

35. Odvolací soud dále uložil nalézacímu soudu, aby si opatřil opisy rejstříku trestů a zprávy o případných přestupcích na všechny svědky, na svědka [příjmení] namísto rejstříku trestů pracovní posudek, protože i to může ovlivnit způsob hodnocení a napomoci v tom, z jakých výpovědí svědků se může vycházet jako z podkladů pro rozhodnutí, a to právě s ohledem na situaci, kdy proti sobě stojí několik verzí a kdy je nutno odstranit přetrvávající rozpory.

36. Konečně zdejší soud vytkl soudu I. instance, že důsledně neodstraňoval rozpory, a proto mu uložil, aby přiléhavým způsobem reagoval na rozpory mezi jednotlivými výpověďmi či jednotlivými důkazy, které zcela nezahrnul do hodnocení důkazů a které je třeba pro meritorní rozhodnutí odstranit či vysvětlit. Tento pokyn souvisel i s tím, že prvoinstanční soud sice větší prostor ve své argumentaci věnoval namísto hodnocení důkazů tomu, co uváděl obžalovaný a jednotliví svědci, přitom však při reprodukci výpovědi obžalovaného neuvedl další podstatné skutečnosti, při popisu obsahu výpovědi svědkyně [celé jméno svědkyně] starší neuvedl ani to, že podle ní její dcera při jednání na Stavebním úřadu ve Stříbře brečela a zcela opomněl i to, že svědkyně [celé jméno svědkyně] potvrzovala výpověď poškozeného, že do objektu vstoupil až na pozvání nájemnic (č. l. 194).

37. S ohledem na rozpory ve vztahu k tomu, zda měl poškozený [celé jméno poškozeného] po předchozím jednání s [celé jméno svědkyně] právo vstoupit na pozemek a do nemovitostí účastníků řízení, zdejší soud uložil nalézacímu soudu, aby se vypořádal s tím, zda skutečně nastaly podmínky podle § 172 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona, přičemž poukázal na to, že odvolací soud ve spisovém materiálu nenalezl žádný listinný důkaz o tom, jestli svědkyně [celé jméno svědkyně] mladší jenom omluvila svého bratra jako spoluvlastníka nebo zda předložila svědku [celé jméno poškozeného] plnou moc k jeho zastupování. Podle odvolacího soudu si v tomto směru oba svědci odporují a nevyjádřila se k tomu ani svědkyně [celé jméno svědkyně]. Proto se musí okresní soud zajímat o to, jak to bylo s doložením plné moci a nakolik se to promítlo do protokolu o tomto úkonu. Protože následného místního šetření dne 22. 10. 2015 se měli kromě poškozeného zúčastnit i policisté, strážníci, hasiči, starosta, revizní technik plynu, okresní soud dostal do úvahy posoudit, zda by se některá z těchto dalších osob, přednostně zřejmě zmíněný revizní technik a hasiči nemohli vyjádřit k tomu, zda na podkladě vizuální prohlídky objektů zvenčí se jednalo o situaci, kterou považovali za bezprostřední ohrožení života nebo zdraví osob.

38. Dále krajský soud ve svém prvním zrušovacím usnesení reagoval na tu skutečnost, že účastníci jednání 26. 10. 2015 v budově Stavebního úřadu ve Stříbře popisují jinak předmětné jednání, jeho průběh, způsob komunikace apod. Poškozený uvedl, jak na něho byl přede všemi v kanceláři obžalovaný hrubý, tykal mu, verbálně ho urážel, obžalovaná [celé jméno svědkyně] popisovala útoky vůči své osobě ze strany poškozeného a jeho útoky na [celé jméno svědkyně] ml., obžalovaný uváděl, že dcera z toho důvodu brečela, svědek [celé jméno svědka] nejprve potvrdil údaje uváděné poškozeným, že obžalovaný poškozenému při jednání tykal, následně posunul svoji výpověď v tom směru, že si myslí, že mu tykal. Advokátka Mgr. Bc. [příjmení] popisovala jednání jako standardní z hlediska její praxe, přirovnávala ho k normálnímu civilnímu jednání u soudu s tím, že nikdo tam nevystupoval zvláště agresivně, připustila však, že slečna [celé jméno svědkyně] z toho byla možná trochu vykořeněná, měla na krajíčku. Tato svědkyně se vyjadřovala i obecně k tomu, že obžalovaný není agresivní. Oproti tomu svědkyně [celé jméno svědkyně], která dříve pracovala pro obžalovaného, k němu uvedla, že je sprostý a agresivní (č. l. 193). V té souvislosti bylo nalézacímu soudu závazně uloženo, aby prověřil i to, jaký je stav trestního stíhání obžalovaného [celé jméno svědka a obžalovaného] za údajné napadení svědka (č. l. 113, 160).

39. Soudu I. instance bylo uloženo dovyslechnout obžalovaného, protože nalézací soud neodstraňoval rozpory v jednotlivých výpovědích tohoto obžalovaného postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu. V přípravném řízení totiž obžalovaný uváděl, že stavba není zrekolaudována,

že už je to stálo dalších 200 000 Kč (č. l. 25), zatímco před soudem uvedl obžalovaný, že to stálo dalších 100 000 Kč. Navíc obžalovaný by se měl podle zdejšího soudu konečně vyjádřit k tomu, v jaké době seděl svědek [příjmení] [celé jméno svědka] v autě, jak uvedl nejprve v hlavním líčení, aby následně toto tvrzení modifikoval s tím, že vysvětlování slyšel i architekt (č. l. 161). Vedle toho odvolací soud poukázal na existenci určitého rozporu mezi obžalovaným a jeho manželkou – svědkyní [celé jméno svědkyně] (č. l. 184 dole) ohledně toho, zda v objektu, kdy poškozený po něm chtěl údajně 40 000 Kč, byl i syn obžalovaného a pokud ano, v jaké části budovy se nacházel a zda měl možnost komunikaci o takovém požadavku slyšet. K tomu krajský soud uložil vyslechnout obžalovaného s tím, že není vyloučeno i doplnění výslechu jeho manželky jako svědkyně.

40. O rozdílném popisu událostí, jak probíhalo úřední jednání na stavebním úřadu za přítomnosti svědka [celé jméno svědka], již zdejší soud uvedl výše uvedené. V kasačním rozhodnutí uložil v té souvislosti okresnímu soudu, aby se vypořádal, a to – pokud to uzná za vhodné – i s případným doplňujícím výslechem svědka tím, že svědek [celé jméno svědka] na počátku své výpovědi před soudem potvrzuje, že obžalovaný byl agresivní, poškozenému tykal a asi dvakrát uvedl, že ten po něm požadoval úplatek, což je v obou případech zcela v souladu s výpovědí svědka poškozeného, zatímco v rámci těžké výpovědi následně svědek [celé jméno svědka] svá kategorická tvrzení rozmělnil tím, že si myslí, že obžalovaný poškozenému tykal a že nemůže říci, že slyšel konkrétně slovo, „úplatek“ (č. l. 192). Okresní soud dostal závazný pokyn, aby se velice pečlivě zaobíral tím, jak reagovat na výpověď svědka, který po zákonném poučení o svých povinnostech a o významu svědecké výpovědi a následcích nepravdivé svědecké výpovědi nejprve zcela kategoricky a jednoznačně potvrdil verzi poškozeného a až na dotazy uvedl, že nemůže říci, že 26. 10. 2015 slyšel konkrétně zmíněné slovo úplatek, ale je přesvědčen, že obžalovaný řekl, že po něm požadoval poškozený nějaké finanční plnění, ale neví, za co to mělo být (č. l. 192). Okresní soud byl zavázán posoudit, zda ze strany svědka [celé jméno svědka] jde skutečně o ztrátu paměti ve vztahu k událostem staršího data, nebo zda lze nepřesnosti ve výpovědi tohoto svědka vykládat jako projev určité snahy, „nenarazit“, tím spíš, že podobným způsobem svědek odůvodňoval, proč vůbec na poškozeného podal trestní oznámení.

41. Stejně jako zdejší soud požadoval opatřit a provést v hlavním líčení podpůrné důkazy k ověření věrohodnosti jednotlivých osob a ve vztahu k obžalovanému prověření jeho souběžně vedených trestních stíhání a případně výsledků soudních řízení, uložil okresnímu soudu prostřednictvím státního zástupce prověřit, zda je skutečně vedeno nějaké přestupkové či trestní řízení proti poškozenému [celé jméno poškozeného], který podle svědků [celé jméno svědka] a [příjmení] měl mít na stavebním úřadu neshody i s nějakým panem [příjmení].

42. Kasační rozhodnutí reagovalo i na konkrétní odvolací námitky. Zdejší soud odmítl závěr státního zástupce, že svědek [celé jméno svědka] je nevěrohodný, protože uváděl spíše své domněnky. Takový závěr neměl oporu v do té doby provedených důkazech a namítl-li státní zástupce, že se měl tento svědek zdržovat v předmětném objektu, přestože měl být v zaměstnání i v této době, odvolací soud poukázal na to, že zaměstnavatelem svědka je Správa majetku města Stříbro, s.r.o., a ta podala dvě zprávy. První zpráva skutečně poukázala na to, že v předmětné době, kritického dne a v kritické době, měl být svědek [celé jméno svědka] tam, kde má místo výkonu práce (č. l. 199). Dne 28. 11. 2013 měl totiž směnu od 3:00 do 16:30 hodin. Státní zástupce však zcela opomněl doplňující zprávu zaměstnavatele posledně jmenovaného svědka, z níž vyplývá, že svědek [celé jméno svědka] pracuje jako obsluha uhelné kotelny a současně jako obsluha 16 plynových kotelen. Na uhelné kotelně má pracovní dobu od 3:00 do 9:00 hodin a na plynové kotelně pracovní dobu od 9:00 do 11:00 hodin a poté se vracel na své hlavní pracoviště v Mánesově ulici ve Stříbře. V průběhu pracovní doby prováděl kontrolu vytápěných objektů. Takže se přemísťoval ke kontrole jednotlivých tepelných zdrojů v lokalitách, které zaměstnavatel specifikoval. Rozdíl mezi oběma zprávami byl vysvětlen tím, že původní informace pocházela z docházky zaměstnance, aktualizace vychází z příslušných ustanovení tehdy platné pracovní

smlouvy a praktického každodenního výkonu práce (č. l. 227). K tomu byl opakovaně vyslechnut svědek [celé jméno svědka], jeho vysvětlení nelze podle odvolacího soudu zpochybňovat.

43. Otázkou zůstalo spíše to, co naznačoval státní zástupce v prvním odvolání, zda vžš jmenovaný slyšel určitý výrok nebo slyšel více vět v určitém kontextu a jak vykládat jeho vstup do diskuse, jestli se jednalo o ironii nebo naopak pobouření nad tím, že poškozený [příjmení] požádat o finanční plnění. Z tohoto úhlu kontextu bylo nutno pohlížet i na údajnou komunikaci svědka [celé jméno poškozeného] s obžalovaným poté, co budovu opustili na místě, kde komunikaci měl zčásti slyšet i svědek [celé jméno svědka].

44. Odvolací soud rovněž vnímal značné rozpory, které vedly nalézací soud i ke konfrontaci mezi svědky [celé jméno poškozeného] a svědkem [celé jméno svědka]. Poukázal na to, že i v tomto směru by bylo možno ověřit si verzi toho kterého z nich, jelikož se oba rozdílně v rámci konfrontace vyjadřovali i k rozdílnému počasí. Podle svědka [celé jméno svědka] byla zima, sychravo a bylo pod mrakem, zatímco podle svědka poškozeného [celé jméno poškozeného] byl jasný den, svítilo slunce, byla zima, ale bylo jasno. Proto tento soud uložil okresnímu soudu, aby si opatřil zprávu Českého hydrometeorologického ústavu o tom, jaké bylo kritického dne v té konkrétní době v předmětné lokalitě počasí. Tento důkaz by mohl případně jako nepřímý důkaz napomoci při hodnocení toho, kdo z těchto svědků vypovídal pravdu. Přitom zdejší soud považoval za nutné poukázat rovněž na to, že svědek [celé jméno svědka] v hlavním líčení konaném dne 24. 5. 2018 po zákonném poučení potvrdil to, že obžalovaný hovořil v souvislosti se svědkem [celé jméno poškozeného] o úplatku (č. l. 235 p.v. !). S touto skutečností se okresní soud vůbec nevypořádal.

45. Pokud se tedy tento odvolací senát soud vycházejí z dosavadní důkazní situace (ke dni 24. 9. 2019) měl vyjádřit k závěrům okresního soudu ohledně jednolitéch dílčích útoků dáványch obžalovanému za vinu, uvedl následující.

46. K prvnímu zprošťujícímu výroku poukázal na to, že pokud je obžalovanému dáváno za vinu, že prvním žalovaným skutkem 19. 8. 2015 při telefonickém kontaktu sdělil poškozenému, „To mám za to, že jsem ti nedal úplatek 50 000 Kč“, bylo lze i v tomto stádiu řízení uzavřít, že takové jednání by nebylo křivým obviněním, neboť si nelze vykládat křivé obvinění tak, že to pachatel sdělí tomu, kterého obviňuje. Ostatně ani poškozený tento případ sám za křivé obvinění neoznačil. I kdyby se tedy při doplněném dokazování prokázalo, že k tomuto telefonátu došlo, což obžalovaný popírá, nemohlo by se jednat o trestný čin. Maximálně by se jednalo o přípravu k trestnému činu, pokud by obžalovaný předmětný telefonický rozhovor nahrával se záměrem jej posléze použít jako důkazní prostředek ke křivému obvinění, pro to však prozatím neexistuje žádný důkaz. Navíc příprava k přečinu křivého obvinění podle § 345 tr. zákoníku není trestná.

47. Jestliže svědek [celé jméno svědka] k bodu 2) kategoricky tvrdil, že 23. 10. 2015 kolem 12:30 hodin s ním nemluvil obžalovaný, ale jeho manželka, i pro případ, že by v takovém telefonickém hovoru zazněly skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že se jedná o křivé obvinění, nemohl by být jeho pachatelem právě obžalovaný. Za té situace by tento útok měl být zproštěn – pokud doplněné dokazování neodůvodní jiný závěr, s tím, že obžalovaný není pachatelem trestného činu (§ 226 písm. c) trestního řádu).

48. Co se týče telefonického kontaktu 23. 10. 2015 mezi obžalovaným a nadpraporčíkem [jméno] [příjmení] (zprošťující výrok pod bodem 3), okresnímu soudu bylo uloženo, aby se nejprve po předložení úředního záznamu na č. l. 94 vypořádal s tím, zda je jednoznačně prokázáno, s kým svědek [příjmení] hovořil, jestli tento svědek měl nějaký důvod, proč by úředním záznamem prokazoval, že se jednalo o křivé obvinění ze strany obžalovaného, ačkoliv s tím by vůbec nehovořil. Do úvahy bylo okresnímu soudu dáno, jestli by neměl být případně tento svědek dovyslechnut po předložení zmíněného úředního záznamu. V té souvislosti se zdejší soud vyjádřil závazně k použitelnosti úředního záznamu svědka [příjmení] a povaze informace zachycené na procesně použitelném listinném důkazu, jak již uvedl výše.

49. Ve vztahu ke čtvrtému zprošťujícímu výroku - k jednání na Stavebním úřadu ve Stříbře dne 26. 10. 2015 již zdejší soud vyjádřil řadu pochybností a poukázal na řadu rozporů v rovině skutkové, které okresní soud v novém hlavním líčení odstraní a zahrne je do svého hodnocení důkazů. Proto nebylo zapotřebí se k tomuto dílčímu útoku v tomto stádiu řízení vyjadřovat podrobněji.

50. Co se týče vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu podaného obžalovaným ve Vazební věznici Praha-Ruzyně dne 14. 4. 2016 (poslední, pátý zprošťující výrok), tento senát v kasačním rozhodnutí zdůraznil, že před podáním vysvětlení byl obžalovaný poučen o trestní odpovědnosti za uvedení vědomě nepravdivých údajů i za křivé obvinění. Pokud v té souvislosti uvedl, že poškozený po něm chtěl úplatek, jednalo by se o žalovaný trestný čin, ale pouze tehdy, pokud soud bude po provedení úplného dokazování schopen prokázat, že obžalovaný byl veden záměrem spáchat předmětný trestný čin, kdy jde o čin úmyslný, navíc tzv. kvalifikovaný úmysl (zdvojený úmysl) je vyžadován ve vztahu k případné skutkové podstatě podle odst. 2 a kvalifikované skutkové podstatě podle odst. 3 písm. c) § 345 trestního zákoníku.

51. V té souvislosti zdejší soud akcentoval obecně, ve vztahu k prokazování skutečného stavu věci ve vztahu ke všem dílčím útokům pokračujícího trestného činu dávaným obžalovanému za vinu, že obligatorním znakem základní skutkové podstaty trestného činu křivého obvinění je, „lživé obvinění“, musí tedy být vyřešena jako předběžná otázka to, zda údaje uváděné v některých útocích formálně tvořících znaky trestného činu křivého obvinění skutečně obžalovaný uvedl a zda se jednalo o úmyslné uvedení nepravdy. Přitom odvolací soud akcentoval, že podle uznávané soudní praxe i výkladu Ústavního soudu je třeba vždy vyřešit jako předběžnou otázku právě to, zda obvinění je křivé, tedy úmyslně lživé. Pro takový závěr nepostačuje jen poukázání na to, že v průběhu šetření vedeného proti poškozenému nebylo zjištěno, že by k danému jednání, tedy požadování, přijetí či předání úplatků vůbec došlo. Skutečnost, že se nepodařilo někoho obvinít či obžalovat nebo dokonce odsoudit, sama o sobě neznamená, že se nařčený člověk ve skutečnosti takového trestného činu nedopustil, ale jen to, že nebyl pro závěr o vině dostatek podkladů; v projednávané věci nebyl ani dostatek podkladů pro zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě. Okresní soud proto dostal ve zrušovacím usnesení závazný pokyn, aby aktivně vyřešil předběžnou otázku a v případě, že by v novém hlavním líčení alespoň zčásti rozhodl o vině, do výrokové části uvedl nejen to, že se nezjistily skutečnosti umožňující zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě, ale kategorický závěr, zda poškozený žádal či nežádal o úplatek ve smyslu § 334 odst.1 tr. zákoníku.

52. Podruhé se zdejší soud věci zabýval na podkladě odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 25. 8. 2020 č. j. 8 T 185/2016-412. Usnesením odvolacího soudu sp. zn. 8 To 25/2021 byl napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 tr. řádu zrušen ve výrocích pod body 3) až 5) – tedy ke vztahu ke všem zbývajícím skutkům, o nichž OS následně rozhodl aktuálně přezkoumávaným rozhodnutím, a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl. To mimo jiné znamenalo právě to, že zprošťující výroky o vině pod body 1) až 2) nabyly právní moci.

53. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce v neprospěch obžalovaného včasné odvolání směřující proti zprošťujícím výrokům pod body 3) až 5). Podrobně je odůvodnil (srov. naše sp. zn. 8 To 25/2021) Státní zástupce akceptoval zprošťující výroky pod body 1) a 2) na podkladě závazného právního názoru odvolacího, a proto jeho odvolání proti prvním dvěma zprošťujícím výrokům nesměřovalo. Odvolatel byl tehdy toho názoru, že pokud je obhajoba obžalovaného zatížena tak rozsáhlými nepřesnostmi a nepravdami - které je však nutno považovat za zákonný způsob jeho obhajoby, avšak stejnými nepřesnostmi a nepravdami jsou zatíženy i výpovědi svědků, kteří jsou s ním v rodinném či ekonomickém spojení, je podle něj zřejmé, že obžalovaný se snažil svoji verzi předestřít svědkům, kteří před soudem vědomě vypovídali v jeho prospěch, avšak již nedokázali být schopni nadhledu, aby si mohli být uvedených vzájemných zásadních rozporů

vědomi. To však měl učinit nalézací soud, který měl objektivně porovnat věrohodnost těchto svědků s věrohodností poškozeného a svědků ostatních.

54. K tehdejšímu odvolání OSZ se vyjádřil i obžalovaný prostřednictvím svého obhájce. Pokud jde o jednání pod bodem 3), poukázal na doplněné dokazování, kdy svědek [příjmení] vypověděl, že si nijak neověřoval, s kým hovoří, osoba, s níž mluvil, mu řekla, že je [celé jméno svědka], hovor si nenahrál, dělal si poznámky, které již skartoval, a z nich pak vyhotovil úřední záznam. Již tento postup policisty sám o sobě z pohledu obžalovaného vylučuje premisu, že obžalovaný skutek spáchal, a to tím spíše, když v průběhu trestního řízení sdělil, že s policistou [anonymizováno] toho dne nemluvil. Obžalovaný v té souvislosti poukázal na další důkazy provedené po vrácení věci odvolacím soudem, a to především na úřední záznam na č. l. 21, v němž je uvedeno stejné telefonní číslo, které je uvedeno v úředním záznamu praporčíka [anonymizováno]. Je tedy podle něj zřejmé, že toto telefonní číslo užívalo více osob a ne jen obžalovaný. Dále poukázal na úřední záznam ze dne 24. 10. 2015 P ČR SKPV OOK [obec] č. j. KRPP-170555-13/TČ-2015-031071, z něhož vyplynulo, že ve večerních hodinách dne 23. 10. 2015 volala paní [celé jméno svědkyně] na policejní orgán s tím, že na telefonním čísle [tel. číslo] byly zmeškané hovory. Z tohoto úředního záznamu podle obhajoby vyplývá, že se policejní orgán dotazoval, zda je k dispozici obžalovaný, bylo mu odpovězeno, že spí. I z obsahu této listiny obžalovaný dovozuje, že 23. 10. 2015 nemohl s policistou [anonymizováno] mluvit. V té souvislosti připomíná jako absurdní zdůvodnění odvolání státního zastupitelství, že tvrzení paní [celé jméno svědkyně] jsou poměrně troufalá, protože neposkytla ani jediný důkaz, apod. Zdůrazňuje, že svědkyně neměla a nemá povinnost předkládat jakýkoliv důkaz, dále poukazuje na časovou souvislost s tím, že se jedná o úřední záznam ze dne 24. 10. 2015, tedy den poté, co mělo dojít k tvrzenému hovoru pana [příjmení] s obžalovaným.

55. V té souvislosti obhajoba namítla chronologii evidence písemností u policejního sboru. Připomněla, že k důkazu byl z policejního spisu čten protokol o trestním oznámení ze dne 23. 10. 2015 založený na č. l. 1 a 2. Je tam uvedeno č. j. KRPP-170555-4/TČ-2015-031071, nicméně v předmětném úředním záznamu pana [příjmení] je napsáno: „na základě oznámení pana [celé jméno svědka]“, to znamená, jestliže pan [celé jméno svědka] oznámil ve 14.03 hodin na protokol o úředním oznámení, že se něco stalo, bylo této písemnosti – trestnímu oznámení přiřazeno číslo jednací [číslo], proto je zcela vyloučené, aby úřední záznam, který na to navazoval, měl č. j. 17055-1, jako první v rámci evidence v řízení (spisové služby). Na výše uvedené obhajoba odkazuje také proto, že se jedná o elektronický systém evidence trestního řízení (ETR) a svědek [příjmení] vypověděl, že čísla se přidělují postupně.

56. Co se týkalo nadále aktuálně přezkoumávaných skutků, obhajoba se vyjádřila k odkazu na § 4 občanského zákoníku s tím, že tomuto odkazu vůbec nerozumí; poukázala – ad bod 3) obžaloby na to, že obžalovaný sám svědka [příjmení] nekontaktoval, ale naopak byl to policista [anonymizováno], který volal na předmětné číslo, což vyplývá i z jeho výpovědi u soudu ze dne 20. 4. 2017, kdy doslova uvedl, „ano, já jsem volal panu [celé jméno svědka a obžalovaného]“. Tuto skutečnost obžalovaný uvádí v konfrontaci s tvrzením státního zastupitelství obsaženým v podaném odvolání, že si měl být vědom toho, že vyvolá zahájení trestního řízení ve věci, kde bude poškozený prověřován.

57. Pokud jde o jednání pod bodem 5), obhajoba zdůraznila, že ke skutku popsánému v obžalobě lze uvést dvě následující roviny. První, totiž že podával předmětné vysvětlení, kdy obžalovanému bylo pouze sděleno, že se jedná o vysvětlení ve věci [celé jméno svědka a obžalovaného], [celé jméno svědkyně] – dožádání a vůbec mu nebylo sděleno, že je podezřelý, a nebyl tak dokonce poučen o svých právech. Navíc z obsahu podaného vysvětlení nelze dovodit, že by se jím obžalovaný dopustil jakéhokoliv trestného činu. Z podaného vysvětlení vyplývá, že obžalovaný uvedl, že mu pan [celé jméno poškozeného] řekl, že pokud mu dá 40 000 Kč, tak vše zařídí a stavba bude bez problémů zkolaudována. Navíc obžalovaný zdůrazňuje, že iniciátorem tohoto podání vysvětlení byli policisté, nebyl to tedy on, který v této věci kontaktoval policii a chtěl podat

vysvětlení. V té souvislosti položil otázku, z čeho obžaloba dovozuje, že byl veden jednotným záměrem přivodit trestní stíhání obžalovaného.

58. Dále obžalovaný poukázal na to, že v novém hlavním líčení vyšla najevo skutečnost, že úředník [celé jméno poškozeného] nevykonával svoji činnost řádně. Z provedeného dokazování a výslechů svědků vyplynulo, že zorganizování předmětné kontrolní prohlídky dne 28. 11. 2013 nebylo správné, protože revizní technik potvrdil, že rozvody plynu sice byly zanedbané, ale nejednalo se o havarijní stav, jak svévolně určil pan [celé jméno poškozeného]. Posledně jmenovaný také vypověděl další protichůdné informace, kdy jednou tvrdil, že [celé jméno svědkyně] nebyla účastníkem řízení, že ji nebral jako účastníka řízení, ale na druhou stranu tvrdil, že od ní měl souhlas a měl od ní plnou moc, ale vyhodnotil, že byla zfalšovaná. V té souvislosti obžalovaný poukázal rovněž na to, že v napadeném odvolání je uvedeno, že pan [celé jméno poškozeného] svoji práci vykonával řádně, to se obžalovanému nelíbilo, a proto se ho snažil obvinít z pokusu o vzetí úplatku, aby se tak domohl změny jeho osoby. Tuto ničím nepodloženou argumentaci obžalovaný odmítl s tím, že se nezakládá na pravdě. Navíc je přesvědčen o tom, že v řízení bylo prokázáno, že pan [celé jméno poškozeného] svoji práci – činnost nevykonával řádně. V té souvislosti poukázal na důkazy provedené nalézacím soudem po zrušení a vrácení věci a na další důkazy, konkrétně na rozhodnutí Krajského úřadu (nadále i KÚ) [příjmení] kraje ze dne 19. 1. 2015 č. j. RR/4876/14, kdy se jedná o rozhodnutí, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Stavebního úřadu ve Strážnici. Odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že, „celé řízení provádí zmatečnost...“. [ulice] úřad výzvu ze dne 14. 8. 2014 doručil pouze projektantovi stavby, bez existence plné moci k jednání projektanta za odvolatele, to znamená, že de facto výzvu vůči odvolateli vůbec neučinil... Dále stavební úřad opřel své rozhodnutí o nepředložení požadovaných dokladů, odvolacímu orgánu není jasné, jaké doklady měl stavební úřad na mysli, neboť odvolatele v průběhu šesti let vyzval pouze k předložení projektové dokumentace“. Nesprávný postup pana [celé jméno poškozeného] byl seznán i v rozhodnutí [příjmení] [příjmení] kraje ze dne 17. 2. 2016 č. j. RR/289/16, v němž se mimo jiné konstatuje, že stavební úřad musí v dalším řízení řádně posoudit okruh účastníků řízení a své úvahy při vymezení okruhu účastníků řádně zdůvodnit s tím dovětkem, že okruh účastníků je správním orgánem povinen kontrolovat průběžně v celém řízení. Z výše uvedených důkazů jsou podle obžalovaného jednoznačně prokázána pochybení pana [celé jméno poškozeného]. Ten ale u soudu vypovídal tak, jako by veškeré pochybení v rámci správního spisu bylo na straně obžalovaného. Tuto ničím neprokázanou konstrukci převzal ve svém odvolání i státní zástupce.

59. Dále se obžalovaný vyjadřoval k věrohodnosti svědků [celé jméno svědka] a Ing. [celé jméno svědka], přičemž akcentoval, že po vrácení věci odvolacím soudem byla k důkazu čtena zpráva Českého hydrometeorologického ústavu (ČHMÚ) založená na čísle listu 342, která jednoznačně potvrdila výpověď konfrontovaného svědka [příjmení] [celé jméno svědka] a v podstatě vyvrátila výpověď svědka [celé jméno poškozeného]. Vyjádřil svůj názor na hodnocení věrohodnosti dalších svědků a zdůraznil, že svědek [příjmení] při jednání dne 29. 6. 2020 uvedl, že s ním poškozený [celé jméno poškozeného] řešil, „vyhrožování ze strany obžalovaného“, kdy uvedl, že panu [celé jméno poškozeného] doporučil, aby se obrátil na policii a oznámil to. Nicméně svědek [celé jméno poškozeného] při hlavním líčení téhož dne naopak uvedl, že, „Jestli jsem řešil to trestní oznámení s panem [příjmení], ne, zaměstnavatel mi doporučil jediný, co můžu udělat, že mám podat to trestní oznámení stejně, jako to udělali oni na moji osobu, že mi v tom nemůžou jinak pomoci“. Tento odvolatel následně rozebíral konkrétní skutečnosti, z nichž lze dovodit sníženou věrohodnost svědka [celé jméno poškozeného] s ohledem na obsah jeho svědecké výpovědi učiněné při hlavním líčení.

60. Dále se obhajoba vyjadřovala k použité právní kvalifikaci a úmyslu jako obligatorní formě subjektivní stránky trestného činu. Odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2012 sp. zn. 8 Tdo 749/2012, z něhož je patrné, že ustanovení § 345 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku o trestném činu krivého obvinění obsahuje dvě samostatné podstaty. V odst. 2 zmíněného ustanovení jde



zároveň o skutkovou podstatu kvalifikovanou, která v sobě obsahuje i znaky uvedené v odstavci prvním. Je-li úmyslem pachatele přivodit trestní stíhání jiného, posoudí se jeho čin jen podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku. Znakem skutkové podstaty trestného činu krivého obvinění podle § 345 odst. 1 trestního zákoníku není, „úmysl přivodit jinému trestní stíhání“, proto k jejímu naplnění postačí jen zjištění, že pachatel uvádí nepravdivé skutečnosti o tom, že jiná konkrétní osoba jednala tak, že naplnila skutkovou podstatu trestného činu. Přes shora uvedené bylo v obžalobě údajné jednání obžalovaného kvalifikováno ve smyslu § 345 odst. 1, 2 a 3 trestního zákoníku s tím, že jednal s cílem zpochybnit pracovní činnost referenta Stavebního úřadu ve Stříbře pana [celé jméno poškozeného] před nadřízenými a vytvořit tlak na pozitivní výsledek ve správním řízení, které s obžalovaným stavební úřad vedl, přičemž jej obvinil z vyžadování a přijetí úplatků směřujících jednak k ovlivnění činnosti, kterou [celé jméno poškozeného] vykonával ve vztahu k osobě obžalovaného - tedy úkonům vyplývajícím z jeho zaměstnání uloženým mu podle Stavebního zákona č. 183/2006 Sb., tak ve snaze poškodit jej v zaměstnání.

61. K tomu obžalovaný zdůraznil, že žádné trestní oznámení na pana [celé jméno poškozeného] nepodal a vůbec neměl v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání. Takový úmysl mu nebyl v řízení nikterak prokázán. Už vůbec jej nechtěl poškodit v zaměstnání, což ostatně vyplývá i z prokázání skutkového děje, přičemž obžalovaný odkázal příkladmo na výpověď svědkyně [příjmení], která potvrdila, že primárním důvodem, proč šli dne 26. 10. 2015 na úřad, bylo předchozí neoprávněné jednání a neoprávněný vstup [celé jméno poškozeného] ze dne 22. 10. 2015.

62. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce namítl, že u odstavce 1 § 345 tr. zákoníku zákonodárce předpokládá úmysl, a to úmysl přímý. To znamená, že pachatel si musel být nepravdivosti obvinění vědom, a proto chce jiného lživě obvinít. Rovněž podle judikatury se při posuzování viny pachatele trestného činu krivého obvinění nestačí zabývat pouze otázkou, zda osoba, kterou obvinil, skutečně spáchala trestný čin, případně zda byla pro něj stíhána a odsouzena. Orgány činné v trestním řízení musí zároveň prokázat, že si pachatel trestného činu krivého obvinění byl vědom toho, že obviňuje jinou osobu nepravdivě (srov. R 63/1991). V případě obžalovaného vůbec nebylo v řízení prokázáno jeho jednání jako obligatorní znak charakterizující objektivní stránku daného trestného činu, natož pak, že by byl prokázán jeho úmysl, že si byl vědom toho, že obviňuje pana [celé jméno poškozeného] nepravdivě.

63. Pro případ, že by odvolací soud byl jiného názoru a posoudil by, že se předmětné skutky staly, obhajoba poukázala na to, že k tomu, aby bylo možno rozhodnout o vině a trestu obžalovaného, je třeba, aby řetězec důkazů nevyvolával důvodné pochybnosti. V daném případě tomu tak ale není, i z tohoto alternativního pohledu je případně nutno pod rouškou zásady in dubio pro reo rozhodnout ve prospěch obžalovaného. V té souvislosti obhajoba odkazovala na konstantní judikaturu Ústavního soudu, například na nálezy sp. zn. II. ÚS 418/99 a sp. zn. IV. ÚS 485/01 a zdůraznila především princip nutnosti existence takového řetězce důkazních prostředků, který by nevyvolával důvodné pochybnosti. S ohledem na výše uvedené obžalovaný navrhl, aby podané odvolání státního zástupce bylo zamítnuto.

64. Pokud se jednalo o předběžnou otázku, bylo lze připustit, že na rozdíl od prvního rozsudku v této věci, věnoval okresní soud této záležitosti již zvýšenou pozornost. Nicméně odvolací soud nemohl pominout tu skutečnost, že z výpovědí obžalovaného i svědků v této věci, které okresní soud poměrně obsáhle ve svých meritorních rozhodnutích popisoval, vyplývá, že okresní soud se neměl věnovat pouze tomu, zda svědek [příjmení] požadovat po obžalovaném částku 40 000 Kč za rekolaudaci nebo jako úplatek. Podle zdejšího soudu se OS měl zaobírat tím, že svědek [celé jméno poškozeného] vypověděl ve vztahu k jednání pod bodem 1) zprošťujícího rozsudku, že obžalovaný mu měl telefonovat, že mu nevychází vstříc proto, že mu nedal těch 50 000 Kč, přičemž právě o této částce měl obžalovaný podle obžaloby hovořit v telefonátu s policistou [anonymizováno] (bod 3) zprošťujícího rozsudku), rovněž svědek [příjmení] vyjádřil názor, že se mělo jednat o částku 50 000 Kč (č. l. 191), přičemž před okresním soudem si nebyl jistý, jestli

zmíněnou částku zná z jednání z policie nebo jestli ji vyřkl při jednání na stavebním úřadu obžalovaný, a svědek [příjmení] [celé jméno svědka] rovněž hovořil o tom, že v jeho přítomnosti měl poškozený vysvětlovat, že částku 40 nebo 50 000 Kč nechtěl pro sebe. Okresní soud neřešil, jestli se obžalovaný měl vyjadřovat o různých částkách nebo jde stále o jedno tvrzení a částka je uváděna intervalem od 40 000 do 50 000 Kč. Zmíněný rozdíl v těchto částkách má navíc další význam.

65. Jednáním pod bodem 3) se obžalovaný měl podle obžaloby dopustit dílčího skutku v rámci pokračujícího trestného činu krivého obvinění tím, že nadpraporčíku [anonymizováno] do telefonu uvedl, že poškozený po něm v minulosti chtěl opakovaně, ve dvou až třech případech úplatek 50 000 Kč, v druhém případě od něj dokonce úplatek ve výši 10 000 Kč v jednom z bytů v areálu OSONA ve Stříbře převzal. Touto skutečností se okresní soud nijak nezaobíral, zřejmě z toho důvodu, že došel k závěru prezentovanému na straně 9 přezkoumávaného rozsudku, že není jisté, zda policista skutečně mluvil s obžalovaným.

66. Pokud jde o skutečnost, že zdejší soud vytýkal napadenému rozsudku, že vychází z neúplně provedeného dokazování, je nutno připomenout, že okresnímu soudu bylo závazně uloženo, aby se vypořádal s tím, zda skutečně nastaly podmínky podle § 172 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona ke vstupu na pozemek a následně do objektu OSONA a jak to bylo s tím, jestli svědkyně [celé jméno svědkyně] mladší pouze poškozenému omluvila svého bratra jako spoluvlastníka nemovitosti, nebo jestli předložila svědku [celé jméno poškozeného] plnou moc k jeho zastupování. To přitom souviselo s již naznačenou otázkou věrohodnosti svědků, na kterou z jedné strany poukazuje OSZ jako odvolatel, z druhé strany prostřednictvím svého obhájce obžalovaný.

67. Okresní soud v té souvislosti zdůraznil, že poškozený při jednání o problému neoprávněného vstupu na pozemek bývalé OSONY tvrdil, že měl souhlas od [celé jméno svědkyně] mladší, na druhou stranu, že ji nebral jako účastníka řízení, protože plná moc byla údajně zfalšovaná. K tomu je nutno uvést, že soudy mají k dispozici správní spisy stavebního úřadu. Navíc již v přípravném řízení policejní orgán věnoval pozornost tomu, kdo byl v předmětné době vlastníkem nemovitosti. Proto si vyžadoval výpisy z katastru nemovitostí (č. l. 131-134). Z předmětného výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 133) vyplývá, že na děti obžalovaného [celé jméno svědkyně], nar. 1997, a [celé jméno svědka], nar. 1994, přešlo vlastnictví k objektu v důsledku darovací smlouvy s právními účinky zápisu ke dni 17. 8. 2015. To znamená, že svědek [příjmení] při jednání 22. 10. 2015 (č. l. 361-362) jednat s vlastníky nemovitostí, jimiž v té době již byly obě děti obžalovaného. Na č. l. 363 je však založena fotokopie omluvy [celé jméno svědka] z tohoto jednání nařízeného na 22. 10. 2015, a to z časových důvodů. Z výpovědí svědků [příjmení] i poškozeného však vyplývá, že o termínu zmíněného jednání měl být svědek [celé jméno svědka a obžalovaného] mladší vyrozuměn až 22. 10. 2015. Omluva je však datována již 20. 10. 2015. To má rovněž význam pro posouzení věrohodnosti svědků – poškozeného, [celé jméno svědkyně] starší, [celé jméno svědkyně] ml. a [anonymizováno]. S touto skutečností se okresní soud nijak nevypořádal. Proto mu bylo uloženo, aby v tomto směru doplnil výslech svědka [příjmení]. Ten totiž ke zmíněnému jednání k důvodům své omluvy, tomu, kdy se o jednání dozvěděl a z jakého důvodu je na omluvě uvedeno datum předcházející jednání, nebyl vůbec vyslechnut.

68. Jak již bylo řečeno, vstupu do objektu bez údajného souhlasu jeho tehdejších vlastníků přicházel v úvahu za podmínek § 172 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona Okresní soud se touto souvislostí zaobíral pouze okrajově v podstatě v závěru své argumentace, kdy logicky dovodil, že pokud poškozený neměl považovat [celé jméno svědkyně] za spoluvlastnici objektu, neměl by důvod dotazovat se na její svolení, pokud však jde o zákonné podmínky vstupu, vyjádřil se jen lapidárně s tím, že revizní technik vyslechnutý před okresním soudem sdělil, že rozvody plynu byly sice zanedbané, ale nejednalo se o havarijní stav, tudíž zorganizování kontrolní prohlídky za těchto okolností se jevílo jako „problematické“, a to o to více, že se [celé jméno poškozeného] ani nepokusil informovat o prohlídce někoho ze [anonymizováno]. Z toho, co zdejší soud citoval, je zřejmé, že okresní soud se nevypořádal se závazným pokynem k doplnění dokazování, aby se

vypořádal s tím, zda skutečně nastaly podmínky pro vstup do objektu bez souhlasu vlastníků, příkladně, jestli se poškozený mohl jako laik při pohledu na stav plynovodního zařízení, který podle své výpovědi před okresním soudem shledal, „v závažném technickém stavu“ obávat, že může dojít k újmě na zdraví nebo na životech. Tato otázka přitom opět souvisela s otázkou hodnocení věrohodnosti svědků, ať už poškozeného či příslušníků rodiny [příjmení].

69. Navíc okresní soud se nevypořádal ani se skutečností, že v jednom z přiložených správních spisů je založena plná moc ze dne 19. 9. 2015, v níž je jako zmocnitelka uvedena svědkyně [celé jméno svědkyně] mladší a jako zmocněnec svědek [celé jméno svědka a obžalovaného] mladší a okresní soud vůbec nereagoval na tvrzení poškozeného jako svědka, že při předmětném jednání 22. 10. 2015 reagoval i v důsledku toho, že měl podezření, že [celé jméno svědkyně] našvindlovala podpis za svého bratra (č. l. 170-171), a to v souvislosti se způsobem podpisu jiných dokumentů ve spise. Vedle toho je na místě připomenout, že na protokolu z kontrolní prohlídky stavby z 28. 11. 2013 (č. l. 72-73) je název firmy na doručovací adrese vypsán zřetelně jiným písmem než zbytek textu, což podporuje tvrzení poškozeného jako svědka, že on sám nedělal problémy s doručováním, ale že adresu psala [celé jméno svědkyně] (č. l. 165). Rovněž tento důkaz – nalézacím soudem zcela opomenutý – měl být vykládán v souvislosti s dalšími důkazy jako podklad pro posouzení věrohodnosti svědků [celé jméno poškozeného] a [celé jméno svědkyně] st. V té souvislosti zdejší soud připomíná, že okresní soud při posuzování věrohodnosti posledně jmenované svědkyně nezohlednil ani povahu trestného činu, za který byla tato svědkyně v minulosti odsouzena (opis rejstříku trestů na č. l. 327). Stejně tak z napadeného rozsudku nevyplývá, že by okresní soud při posuzování způsobu obhajoby obžalovaného bral do úvahy i skutečnost, že ten byl v minulosti odsouzen za trestný čin podvodu.

70. Nalézací soud nesplnil ani další závazný pokyn, uložený ve zrušovacím usnesení s ohledem na zjištěné rozpory mezi výpovědí obžalovaného a výpovědí jeho manželky – svědkyně [celé jméno svědkyně] (č. l. 184 dole), ohledně toho, zda v objektu, kdy poškozený měl chtít po obžalovaném údajně 40 000 Kč, byl i syn obžalovaného, pokud ano, v jaké části budovy se nacházel a zda měl možnost komunikaci o takovém požadavku slyšet. Odvolací soud výslovně uložil výslech obžalovaného, ten však využil svého zákonného práva a odmítl k věci vypovídat. Bylo však nutné připomenout, že krajský soud v té souvislosti zdůrazňoval, že s ohledem na odstraňování těchto rozporů není vyloučeno i doplnění výslechu manželky obžalovaného jako svědkyně. Přes tuto měkčí formulaci, se skutečně nejednalo o uvážení nutnosti jejího doplňujícího výslechu, ale o závazný pokyn k jeho provedení, byť primárně měl následovat až po doplnění výslechu obžalovaného. Pokud ten však odmítl vypovídat, měla být svědkyně [celé jméno svědkyně] k této skutečnosti a k rozdílným údajům v jejich výpovědích vyslechnuta. Proto KS uložil, aby toto pochybení soud I. instance napravil v novém hlavním líčení.

71. Pokud se jednalo o jednání pod bodem 3) zprošťujícího výroku, je nutno připomenout, že okresní soud splnil pokyny k doplnění dokazování, předložil předmětný úřední záznam a vyslechl svědka [příjmení]. Nicméně se nalézací soud v rozporu se závaznými pokyny zrušovacího usnesení nevypořádal s tím, že přestože mělo telefonní číslo, na které volal svědek [příjmení], používat více osob, konkrétně obžalovaný i jeho manželka, svědek [příjmení] byl vyslechnut okresním soudem opakovaně, z jeho výpovědi lze vzít za prokázané, že hovořil s mužem. Proto nebylo důvodu pochybovat o tom, že tento svědek se tak, jak postupuje obvykle ve své praxi, dotazoval na to, zda tento muž je volaným [celé jméno svědka]. Zcela logicky vysvětlil, že jinak by s ním nekomunikoval (č. l. 188). To ostatně potvrdil tento svědek, který je bezúhonný, kladně hodnocen svými nadřízenými, při výpovědi pod sankcí krivé výpovědi i po předložení předmětného úředního záznamu založeného na č. l. 94.

72. Za situace, kdy obhajoba poukazovala výhradně na to, že mobilní telefon s číslem, na které policista volal, nepoužívá pouze obžalovaný, ale i jeho manželka, nebylo zdejšímu soudu jasné, z jakého důvodu okresní soud pochyboval o tom, že pokud svědek [příjmení] hovořil s mužem a ten mu potvrdil, že je obžalovaným [celé jméno svědka a obžalovaného], jednalo se právě o

obžalovaného. V tomto směru se zdejší soud zcela ztotožnil s námitkou uplatněnou odvolatelem. Pokud jde o relevanci zmíněného úředního záznamu, zdejší soud svůj právní názor vyjádřil již ve zrušovacím usnesení a neměl důvod na něm cokoli měnit.

73. Bez ohledu na to, zda byl obžalovaný poučen o důsledcích své výpovědi, vyjádřil se zdejší soud tak, že není důvodu pochybovat o tom – pokud z případného dalšího doplněného dokazování po vrácení věci tímto usnesením nezjistí okresní soud něco jiného – že to byl obžalovaný, který komunikoval s policistou, s plným vědomím, že jde o policistu. Přitom je třeba, zvláště za situace, kdy obžalovaný poukazuje na uznávanou soudní praxi, akcentovat, že ke lživému obvinění z trestného činu sice zpravidla dochází oznámením takového trestného činu některému z orgánů činných v trestním řízení, avšak může se tak stát i jiným způsobem (zprostředkovaně), přičemž není podstatné, zda k trestnímu stíhání křivě obviněného nakonec skutečně dojde, či nikoliv. Rozhodující je zjištění, zda i v tomto případě pachatel jednal se záměrem, aby jím poskytnuté nepravdivé informace přivodily jinému trestní stíhání nebo byl s tím alespoň srozuměn (srov. usn. Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2008 sp. zn. 3 Tdo 1260/2008). Dosud nebyl zjištěn jediný věcný důvod pro zpochybnění výpovědi svědka [příjmení] a zpochybnění obsahu jeho úředního záznamu. Pokud neexistuje další důkaz, který by mohl obsah tohoto úředního záznamu zpochybnit, nechápe zdejší soud, proč nalézací soud zpochybnuje, že policista mluvil s obžalovaným. Mobilní telefon používaly dvě osoby, jeden muž a jedna žena. Tímto mužem je obžalovaný. Nalézací soud v rozporu s pokyny zrušovacího usnesení neuvedl, z jakého důvodu by svědek [příjmení] v procesním postavení svědka měl nepravdivě vypovídat o tom, že hovořil s někým jiným a proč by měl mluvit s jiným mužem, pokud by mu nepotvrdil, že je právě obžalovaným.

74. V této souvislosti bylo nutno se vypořádat i s námitkou, kterou uplatňovala obhajoba a kterou prezentovala i ve vyjádření k podanému odvolání. Ze zprávy ředitele Územního odboru Policie ČR [obec] založené na č. l. 399 vyplynulo, že celoplošný elektronický systém ETR sloužící k vedení vyšetřovacích spisů přidělí každé jednotlivé písemnosti ve spisu jedinečné pořadové číslo. Tvorba a evidování jednotlivých dokumentů – písemností – se provádí otevřením příslušného formuláře písemnosti a jejím vyhotovením. Po dobu tvorby je však písemnost v režimu konceptu, ten lze průběžně ukládat a měnit a v takovém režimu je možné písemnost vytisknout pouze jako koncept. Definitivní podoba písemnosti se v závěru trvale uloží a potom ji lze tisknout a zakládá se do papírového spisu. Jednotlivé písemnosti jsou pod vygenerovaným číslem jednacím ve spisu evidovány v číselné řadě písemností, pořadové číslo se uvádí za pomlčkou čísla spisu. Pořadové číslo dokumentu je však přidělováno až v momentě definitivního uložení písemnosti do systému, takže běžně dochází k situaci, kdy ve spisu je založeno a zpracováváno současně více písemností a pořadová čísla jsou přidělována nikoliv podle času založení a zahájení práce, ale podle času uložení. Lze jen podotknout, že podobná situace je ostatně při tvorbě soudního spisu. Za této situace zdejší soud neshledal důvodnou námitku ve vyjádření obžalovaného k podanému odvolání.

75. Proto krajský soud zdůraznil, že ve vztahu k výroku pod bodem 3) napadeného rozsudku existují dva usvědčující důkazy. Jednak opakovaná výpověď svědka [příjmení], který podle dosud provedeného dokazování nemá žádný důvod vypovídat nepravdivě, anebo vytvářet písemnosti s obsahem odporujícím skutečnostem, které zjistil, a předmětný úřední záznam, který podle uznávané soudní praxe je v případě, že slouží k odhalení trestného činu křivého obvinění, procesně použitelný. Z úředního záznamu pak vyplývá nejen to, že si měl říci [celé jméno poškozeného] o úplatek ve výši 50 000 Kč, což obžalovaný, jeho manželka jako svědkyně, svědci [celé jméno svědka], [celé jméno svědka a obžalovaného] mladší i Ing. [celé jméno svědka] vysvětlovali ve prospěch obžalovaného, byť hovořili o 40 000 Kč, ale podle zmíněného důkazu obžalovaný uvedl policistovi, který s ním hovořil v rámci výkonu své pravomoci, že poškozený od něho převzal 10 000 Kč, přičemž uváděl takové podrobnosti, jako že tuto finanční hotovost vyzvedávala pro poškozeného jeho manželka [celé jméno svědkyně] z banky. Navíc na rozdíl od výpovědi obžalovaného a jemu spřízněných osob u tohoto předání v jednom z bytů v objektu OSONA ve Stříbře neměla být přítomna žádná další osoba. To znamená, že se mělo jednat o jiný případ než

ten, který popisují svědci [celé jméno svědkyně] starší, [celé jméno svědka a obžalovaného] mladší, [celé jméno svědka] a Ing. [celé jméno svědka] Touto skutečností se okresní soud vůbec nezaobíral. Nebral do úvahy, že obžalovaný už nic takového netvrdí a žádná z dalších vyslechnutých osob takové jednání ani vyzvednutí finanční hotovosti nepotvrzuje. Především k tomuto skutku nevyřešil okresní soud předběžnou otázku a nevyhodnotil provedené důkazy podle § 2 odst. 6 trestního řádu. Jen na okraj bylo lze odmítnout obhajobu spočívající v tom, že v době, kdy měl policista s obžalovaným hovořit, ten spal. Tím zdejší soud nijak nezpochybnuje fakt, že obžalovaný v takovou dobu obvykle spává. Okresní soud si totiž vůbec nevyhodnotil, s kým tedy svědek [příjmení] hovořil a proč se volaný, který komunikoval na volaném čísle, které užívá jediný muž – obžalovaný, prohlásil za obžalovaného.

76. Pokud šlo o jednání pod bodem 4), bylo lze souhlasit s obhajobou v tom směru, že okresní soud svědky vyslyšel a rozhodoval tedy na podkladě zásad ústnosti a bezprostřednosti podle § 2 odst. 11, odst. 12 tr. řádu, které jsou atributem rozhodovací činnosti nalézacího soudu. To platí i přes pochybnosti, které zdejší soud naznačoval ve svém zrušovacím usnesení. Pokud jde o hodnocení těchto skutečností, lze připustit, že podpůrný důkaz – zpráva ČHMÚ podporuje verzi uváděnou svědkem [celé jméno svědka] oproti tvrzení svědka [celé jméno poškozeného]. Nicméně znovu bylo lze poukázat na to, co uvedl zdejší soud k tomu, že ani k tomuto dílčímu skutku nebylo provedeno úplné dokazování, neboť nebyla dovyslechnuta svědkyně [celé jméno svědkyně] starší a nebyl odstraněn rozpor mezi výpovědi obžalovaného a její výpovědi ohledně toho, kde se v předmětné době měl nacházet jejich syn. Naproti tomu bylo možno souhlasit s argumentací obhajoby, která poukazovala na poměrně vágní vyjádření svědka – poškozeného, který nevyločil, že by s obžalovaným hovořil o nějaké finanční částce a poměrně kostrbatě vysvětloval, že se mohli bavit o případných nákladech za projektovou dokumentaci. Hodnocení v tomto směru by bylo namísto až po provedení úplného dokazování, přičemž nadále platila povinnost okresního soudu veškeré důvodné skutkové pochybnosti vykládat ve prospěch obžalovaného tak, jak správně naznačovala obhajoba.

77. Nicméně zdejší soud souhlasil s argumentací odvolatele uvedenou v odst. 9 odůvodnění, totiž že v tomto směru se nalézací soud s naznačenými rozpory dostatečně nelysořádal. Pokud jde o průběh jednání na stavebním úřadu, zdejší soud měl sice za to, že jsou výrazné pochybnosti o tom, jakým způsobem jednání probíhalo, protože každý z účastníků je popisuje poněkud odlišně, nicméně bylo lze souhlasit s tím, že svědek [celé jméno svědka] své původní tvrzení před soudem, že obžalovaný měl před ním hovořit o úplatku pro poškozeného, změnil a přes doplněný výsledek po vrácení věci okresnímu soudu nebyl schopen podat jednoznačnou usvědčující výpověď. Pokud tu situaci popisoval tak, že z komunikace s obžalovaným nabyl dojmu, že se jednalo o úplatek, lze mít sice pochybnosti o úplnosti a pravdivosti výpovědi svědka [celé jméno svědka] s ohledem na úvodní část první výpovědi tohoto svědka před okresním soudem. Nicméně – jak již bylo uvedeno – nalézací soud po zrušení věci tohoto svědka znovu vyslechl a ten se vyjádřil způsobem, který obhájce prezentoval ve vyjádření k odvolání. Přitom soud I. instance měl právě tu možnost hodnotit nejen verbální projev svědka, ale i jeho chování a nonverbální komunikaci. Proto je plně na nalézacím soudu a jeho hodnocení důkazů jednotlivě i jejich souhrnu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, aby po provedení úplného dokazování uzavřel, zda 26. 10. 2015 obžalovaný za přítomnosti dalších osob a především před poškozeným a jeho přímým nadřízeným uvedl, že [celé jméno poškozeného] po něm v minulosti požadoval úplatek.

78. Znovu odvolací soud akcentoval, že okresní soud si musí ohledně každého dílčího skutku učinit závěr v rámci vyřešení předběžné otázky, zda takové tvrzení bylo pravdivé či nepravdivé a případně, zda ze strany obžalovaného nemohlo dojít k určitému nesprávnému pochopení situace tak, jak ji měl vysvětlovat poškozený před svědky [celé jméno svědka] a za situace popisované [celé jméno svědkyně], [celé jméno svědka] mladším a [celé jméno svědka]. Obhajoba v té souvislosti poukazovala na negativní stanovisko svědka [celé jméno svědka] ke způsobu komunikace poškozeného vůči účastníkům řízení, oproti tomu bylo nutno připomenout, že svědek [celé jméno

svědka] uvedl před soudem také to, že při tomto jednání byl obžalovaný rozčilený, hodně emotivní a uvedl, byť nikoliv kategoricky, že snad dokonce poškozenému tykal (č. l. 191). Za situace, kdy svědek [celé jméno svědka] byl značně neurčitý, přičemž bylo možno mít určité pochybnosti, z jakého důvodu, ostatní svědci přítomni tomuto jednání byli na situaci nějakým způsobem emočně zainteresováni (a ne jen emočně), mohla by vnést určitou objektivitu do popisu situace svědkyně [příjmení] [příjmení]. Ta vypověděla, že se tam mluvilo zvýšeným hlasem, avšak z hlediska její praxe advokátky bylo jednání standardní a přirovnávala ho k normálnímu civilnímu jednání u soudu s tím, že tam nikdo nevystupoval zcela agresivně a že o úplatku se určitě nejednalo. Lze připustit, že tam byla jako právní zástupkyně jedné ze stran, jak namítá odvolatel, ale soud nemá žádné důvody a důkazy, aby pochyboval o specifické věrohodnosti této svědkyně. Pokud to okresní soud uzná za vhodné, může se při doplňujících výsleších svědků [příjmení] a [celé jméno svědkyně] znovu dotázat i na další okolnosti, jinak však zdejší soud vyjádřil názor, že ve vztahu k jednání pod bodem 4) bylo provedeno úplné dokazování, takže okresnímu soudu nic nebrání v tom, aby v provedeném dokazování řádně vyhodnotil, a to celý komplex provedených důkazů, opět s důrazem na zásadu in dubio pro reo.

79. Při hodnocení věrohodnosti obžalovaného a jeho výpovědi o způsobu jím vedené komunikace okresní soud neměl odhlížet od výpovědi svědkyně [celé jméno svědkyně] (č. l. 193), jakož i skutečnosti, že obžalovaný se zřejmě ve vymezených situacích projevuje agresivně. Tomu nasvědčuje i usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 2. 2016 sp. zn. 7 To 45/2016 (č. l. 466-468), jímž jiný senát tohoto odvolacího soudu zamítl stížnost státního zástupce proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 11. 11. 2015 č. j. 8 T 53/2015-210, jímž okresní soud podle § 222 odst. 2 trestního řádu postoupil k projednání Úřadu městského obvodu [obec a číslo], komisi pro projednávání přestupků, věc [celé jméno svědka] původně obviněného pro přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit v budově Okresního soudu Plzeň-město vůči [jméno] [příjmení], nar. 1962, jednak urážkami, jednak i fyzickým napadením, při kterém měl poškozenému způsobit lehké zranění bez omezení v obvyklém způsobu života. Proto odvolací soud závazně uložil soudu I. instance, aby si opatřil od příslušné přestupkové komise spis a provedl jej k důkazu, stejně tak aby provedl k důkazu přestupkový spis sp. zn. S UMCP1 [číslo] opatřený zdejším soudem od ÚMO [obec a číslo] (č. l. 388), týkající se projednání přestupku obžalovaného proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném do 30. 9. 2015. K důkazu měl předložit, a to nejlépe při doplňujícím výslechu svědka [příjmení], fotokopii jeho omluvy založenou na č. l. 363, protože tento důkaz nebyl v nalézacím řízení proveden.

80. Odvolací soud reagoval i na námitku obhajoby, že poškozený nevykonával řádně svoji činnost. Připustil, že – jak uvedla ve svém vyjádření obhajoba - v rozhodnutí [příjmení] [příjmení] kraje je výslovně uveden závěr, že celé řízení provází určitá zmatečnost. Nicméně tento závěr nebylo lze zobecnit za situace, kdy přímý nadřízený [celé jméno svědka] hodnotil poškozeného kladně a tvrzení o konfliktnosti poškozeného vůči dalším účastníkům stavebního řízení v jiných věcech se nepotvrdilo (srov. výpověď sv. [příjmení]), navíc až dosud neproběhlo – jak vyplývá ze spisového materiálu i výpovědi svědka [příjmení] – kolaudační řízení. Ostatně zdejší soud uložil soudu I. instance, aby se vypořádal i s tím, zda přes zápis revizního technika (č. l. 375) nemohl poškozený vizuálně dojít k závěru, že plynové potrubí je v takovém stavu, že ohrožuje přinejmenším zdraví tam ubytovaných osob. V té souvislosti KS uložil OS, aby se vypořádal s tím, a to na podkladě připojených správních spisů, jaký byl účel užívání stavby a zda se tam tyto ubytované osoby vyskytovaly oprávněně. I to může mít význam pro komplexní hodnocení obecné a specifické věrohodnosti svědků.

81. Pokud jde o zprošťující výrok pod bodem 5), platí právní názor, který zdejší soud vyjádřil již ve svém prvním zrušovacím usnesení. K námitkám uvedeným v podání obhájce obžalovaného v rámci jeho vyjádření k odvolání je nutno zdůraznit, že není rozhodující, zda obžalovaný byl před

podáním vysvětlení označen za podezřelého, nebo byl poučen pouze o tom, že podává vysvětlení v rámci dožádání pro jiný útvar. Rozhodně nebylo pravda to, co tvrdí obhájce, že obžalovaný nebyl poučen o svých právech. Z předmětného úředního záznamu o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu platí, že obžalovaný byl před podáním vysvětlení poučen o trestní odpovědnosti za uvedení vědomě nepravdivých údajů i za křivé obvinění. Opět záleží na vyřešení předběžné otázky ve vztahu k tomu, zda v tomto vysvětlení obžalovaný uváděl nepravdivé skutečnosti, a zda jednal v úmyslu spáchat předmětný trestný čin.

82. Přitom zdejší soud akcentoval, že obžalovaný je obžalován pro pokračující trestný čin, to znamená, že v případě, že by okresní soud došel k závěru o vině obžalovaného ve vztahu k jednání pod body 3), 4) nebo oběma z nich, musí posuzovat subjektivní stránku jednání obžalovaného i z hlediska případné viny k bodu 5) ve vztahu k předchozím dílčím útokům, a to bez ohledu na to, že jinak platí, že podle § 12 odst. 12 tr. řádu se skutkem rozumí každý dílčí útok pokračujícího trestného činu, není-li výslovně stanoveno jinak, a rozhoduje se o něm samostatně. V té souvislosti se ovšem okresní soud měl zaobírat uplatněnými námitkami obhajoby i v tom směru, zda v některém z těchto dílčích skutků uvedené skutečnosti i v případě, že bude prokázáno, že byly nepravdivé, byly vedeny úmyslem obžalovaného přivodit poškozenému lživým obviněním trestní stíhání. K tomu je nutné prokázat dvojí úmysl.

83. Krajský soud ve svém druhém zrušovacím usnesení zdůraznil, že při tom musí okresní soud brát do úvahy i to, co uváděl obžalovaný ve svém vyjádření, totiž že to nebyl on, kdo podal trestní oznámení. V tomto směru se měl zaobírat i obhajobou naznačenou časovou sousledností. Nicméně odvolací soud v tomto kontextu považoval za potřebné připomenout, že předmětný úřední záznam založený na č. l. 45-48 je v tomto řízení procesně použitelný a okresní soud tedy mohl vycházet z tohoto úředního záznamu i ve vztahu k tomu, že obžalovaný sám připustil, že volal na stavební úřad, kde poškozenému řekl, že pokud bude dál takto pokračovat, řekne, že požadoval úplatek (č. l. 48). Toto vyjádření se vztahovalo k jednání pod bodem 1) zprošťujícího výroku napadeného rozsudku, předmětný výrok je pravomocný a s ohledem na popis skutku nemohl být posouzen tak, že tento skutek se vůbec stal. Nicméně procesně lze použít tento důkaz jenom ve vztahu k tomu, zda došlo k uvádění nepravdivých skutečností, zda je obžalovaný uvedl úmyslně a navíc, zda jednal v úmyslu přivodit poškozenému trestní stíhání. Z hlediska hodnocení důkazů ve vztahu k jednání pod bodem 4) výroku napadeného rozsudku, především ve vztahu k hodnocení situace a údajné nabídky úplatku v objektu OSONA, zdejší soud připustil, že obžalovaný v tomto úředním záznamu uváděl, že celému jednání byl přítomen pouze on a jeho manželka, poškozená a ve vedlejší místnosti svědek [celé jméno svědka] O svém synovi vůbec nehovořil. To je třeba dát do souvislosti se všemi procesně použitelnými výpověďmi obžalovaného v tomto řízení i jeho vyjádřeními k prováděným důkazům.

84. Pokud by ve vztahu k některému z dílčích skutků, ohledně kterých byla věc vrácena okresnímu soudu, nalézací soud došel k závěru, že jsou splněny podmínky pro závěr o tom, že obžalovaný uvedl lživé skutečnosti ke škodě poškozeného, musí věnovat zvýšenou pozornost právě tomu, zda byl – při nejmenším ve vztahu k právní kvalifikaci podle § 345 odst. 1 tr. zákoníku prokázán požadovaný úmysl. Lživě obvinít znamená nepravdivě tvrdit, že jiný se dopustil jednání, které naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, tj. vědomě objektivně nepravdivě informovat o skutkových okolnostech, tedy o tom, kdy, kde a jak měl být trestný čin spáchán a kdo je pachatelem. Z hlediska naplnění formálních znaků základní skutkové podstaty je nevýznamný záměr, resp. motiv jednání pachatele a rovněž způsob provedení činu. Stran subjektivní stránky základní skutkové podstaty se vyžaduje úmysl přímý ve vztahu k lživému obvinění (§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), k odst. 2 téhož ustanovení však postačí srozumění s tímto následkem, tj. i úmysl eventuální.

85. Ve vztahu k odst. 3 zmíněného ustanovení, konkrétně k písm. c), tedy spáchání činu v úmyslu jiného vážně poškodit v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou

újmu, zákonodárce vyžaduje prokázání zdvojeného úmyslu, zatímco ve vztahu k písm. e) odst. 3 téhož ustanovení postačuje, zcela v souladu s § 17 tr. zákoníku prokázání nedbalosti.

86. Proto tento odvolací senát uložil soudu prvního stupně, aby doplnil dokazování způsobem stanoveným tímto zrušovacím usnesením, po hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu postupem podle § 2 odst. 6 tr. řádu si nejprve vyřešil předběžnou otázku, a to rozlišně k tomu, zda obžalovaný měl hovořit o částce 40 000 Kč, 40 až 50 tisíc nebo samostatně o částce 50 000 Kč a jak je to s validitou tvrzení obžalovaného ve vztahu k jednání pod bodem 3), že poškozený nejenže měl požadovat úplatek, ale že dokonce jiný úplatek ve výši 10 000 Kč převzal.

87. Pro případ, že by okresní soud došel po úplném provedení dokazování, konečném vyřešení všech alternativních otázek a splnění všech závazných pokynů zdejšího soudu k opětovnému závěru, že vina obžalovaného nebyla prokázána ani v jednom z dílčích skutků, trval zdejší soud na tom, aby i takový závěr byl dostatečně odůvodněn tak, aby argumentace rozhodnutí stejně jako v případě eventuálního odsuzujícího rozsudku odpovídala požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu.

**88. Pro případ, že by okresní soud došel pouze k tomu závěru, že to byl skutečně obžalovaný, který hovořil se svědkem [příjmení] do telefonu, a mimo jiné uvedl, že obžalovaný od něho měl přijmout osobně úplatek 10 000 Kč, přičemž taková skutečnost by byla lživá, poukázal tento odvolací senát na to, že lze učinit závěr, že již tímto dílčím skutkem by došlo k naplnění skutkové podstaty přečinu křivého obvinění při nejmenším podle § 345 odst. 1, případně i podle odst. 3 písm. e), potažmo – při prokázání dvojího úmyslu -i podle písm. c) tr. zákoníku. Takový způsob spáchání by z hlediska znaků objektivní stránky odůvodnil závěr o úmyslu obžalovaného ve vztahu k jednání pod bodem 3) a okolnosti takového činu, především osoba poškozeného jako jeho předmětu, by tak plně odůvodnily závěr o tom, že byla dána i společenská škodlivost požadovaná zákonodárcem k vyvození trestní odpovědnosti podle trestního zákoníku (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku). Skutečnost, že poškozená osoba působí ve veřejné správě, může v konkrétním případě zvyšovat intenzitu společenské škodlivosti, protože veřejnost reaguje mnohem citlivěji na protiprávní jednání úředních osob.**

89. Nalézací soud by však v případě aspoň částečného rozhodnutí o vině musel při právním posouzení jednání obžalovaného vycházet z aktuálního znění trestního zákoníku účinného od 1. 1. 2020, neboť nový trestní zákoník je pro obžalovaného příznivější (§ 2 odst. 3 tr. zákoníku) právě v tom, že pachatel trestného činu křivého obvinění podle odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku hrozí trest odnětí svobody jen v rozmezí od 1 roku do 5 let. To znamená, že na jeho jednání by bylo nutno pohlížet jako na přečin, nikoliv na zločin podle právní úpravy účinné do 31. 1. 2019. Zákonodárce totiž snížil trestní sankci, která byla původně od 2 do 8 let odnětí svobody. To se musí promítnout i v dalším soudním řízení, jelikož podle § 314a odst. 1 trestního řádu koná řízení o trestných činech, na které zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let, samosoudce. Další hlavní líčení již povede Mgr. Ing. [příjmení] jako samosoudce.

90. Zdejší soud si byl vědom, že se výše podrobněji nezaobíral některými dílčími argumenty odvolání i vyjádření k němu. Bylo to především z toho důvodu, že konečné rozhodnutí soudu záleží především na vyřešení předběžné otázky, zda při některém z dílčích skutků uváděl obžalovaný lživé skutečnosti a zda tak činil v požadovaném úmyslu. Navíc níže uvedené argumenty a vyjádření byly spíše okrajové. Jinak odvolací soud souhlasil s tím, co uváděla obhajoba, že nebyl důvod ve vztahu k jednání pod bodem 3) argumentovat výslovně § 4 občanského zákoníku, přestože zdejší soud chápe důvod, který k tomu odvolatele vedl. Ve vztahu k hodnocení věrohodnosti svědka [celé jméno svědka] skutečně nebylo namístě uvádět, že uváděl spíše své domněnky. Nejde totiž o to, jak si tento svědek vykládal to, co slyšel, ale podstatné je vyhodnotit to, zda něco takového skutečně slyšel a zda takové případné tvrzení poškozeného mohl obžalovaný případně považovat za přímo či nepřímo vyslovenou žádost o úplatek. V takovém případě by totiž nebylo možno dojít k závěru



o tom, že jím uváděné informace – vyjma tvrzení o tom, že poškozený převzal 10 000 Kč, byly nepravdivé tak, jak je to třeba při prokázání lživého obvinění.

91. Pokud šlo o tvrzení, zda obžalovaný má či nemá telefon, jestli mu volal někdo při hlavním líčení, to není rozhodné, neboť nevznikly žádné pochybnosti o tom, že obžalovaný měl být dostupným na telefonním čísle, na které jeho i jeho manželku měl kontaktovat policejní orgán. Oproti tomu bylo lze souhlasit s tím, že při posuzování věrohodnosti jednotlivých účastníků řízení a poškozeného jako referenta stavebního úřadu, si musí okresní soud vyhodnotit okolnosti průběhu jednání 22. 10. 2015 tak, jak mu to bylo uloženo zdejší soudem.

92. Věc se proto vrátila do stádia hlavního líčení, přičemž okresní soud byl podle § 264 odst. 1 tr. řádu vázán právním názorem, který vyslovil ve svých rozhodnutích odvolací soud, a byl povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení tento soud nařídil. Pro případ, že okresní soud dojde k závěru o vině alespoň ve vztahu k některému z dílčích skutků pokračujícího trestného činu, měl by podle vyjádřeného pokynu zdejšího soudu při rozhodování o druhu a výši trestu ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku přihlídnout i k chování obžalovaného jako pachatele po činu a k době probíhajícího řízení.

93. Co se týče aktuálně přezkoumávaného rozhodnutí a námitek obou odvolatelů, jež určují konkrétní rozsah přezkumné povinnosti odvolacího soudu, zdejší soud ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Přitom odvolací soud přihlížel jenom k námitkám, neboť k vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, se přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána.

94. Krajský soud považuje za potřebné se nejprve vyjádřit k přezkumu procesního postupu. Pokud jde o procesní postup předcházející vydání aktuálně napadeného rozsudku, zdejší soud neshledal žádné podstatné vady řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, které by měly za následek zrušení přezkoumávaného rozhodnutí bez dalšího. Okresní soud rozhodoval při plném respektu k právu obžalovaného na obhajobu, postupoval striktně podle příslušných ustanovení trestního řádu sloužících ke zjištění skutečného stavu věci a provedl dokazování v potřebném rozsahu pro kategorický závěr o vině či nevině obžalovaného. Určitá pochybení zdejší soud shledal, nicméně nebyla takové povahy, aby se projevila při meritorním rozhodování.

95. S ohledem na určité souvislosti mezi jednotlivými výroky napadeného rozsudku považuje zdejší soud za potřebné se nejprve vyjádřit k odvolání státního zástupce. Napadeným rozsudkem bylo rozhodováno o třech výrocích, jednom odsuzujícím a dvěma zprošťujících, státní zástupce jako odvolatel napadl výlučně druhý zprošťující výrok, týkající se podání výpovědi na úřední záznam o podaném vysvětlení ve Vazební věznici Praha-Ruzyně 14. 4. 2016 v době od [číslo] do 9.55 hodin. Podle obžaloby obžalovaný při podání zmíněného vysvětlení obvinil poškozeného [celé jméno poškozeného], referenta Stavebního úřadu ve Stříbře, ze spáchání trestného činu přijetí úplatku, neboť podle tvrzení obžalovaného měl před cca dvěma až třemi roky v objektu sídlícím na adrese [adresa svědkyně, svědka, obžalovaného, svědkyně a svědkyně], při prohlídce objektu si říci o úplatek ve výši 40 000 Kč, a to z důvodu bezproblémového vyřízení kolaudace daného objektu.

96. Lze připustit, že důkazní situace byla i do určité míry zaviněním pana poškozeného poněkud složitější, takže závěry zůstávaly toliko v rovině určitého podezření, jež postačovalo k zahájení trestního stíhání a podání obžaloby, ale nepostačují pro závěr soudu o vině ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, jenž nesmí vycházet z určité, byť vyšší, míry podezření, ale smí rozhodnout o vině výhradně tehdy, pokud neshledá důvodné skutkové pochybnosti, které takový závěr zpochybňují či relativizují. Okresní soud v napadeném rozsudku došel k závěru, že nemůže vyloučit, že v objektu bývalé OSONY ve Stříbře se za přítomnosti obžalovaného, jeho manželky, svědka [celé jméno svědka] a syna obžalovaného (ač v tomto směru určité pochybnosti o jeho přítomnosti přetrvávají) a za přítomnosti svědka [příjmení] [celé jméno svědka] (s určitými podobnými

pochybnostmi) se hovořilo o částce 40 000 či 50 000 Kč, kterou měl zmiňovat poškozený ve vztahu k obžalovanému. Proto samosoudce došel k jednoznačnému závěru, že z důvodu důkazní nouze za situace, kdy poškozený připouštěl, že se o nějaké částce mohl zmínit, nebylo prokázáno, že by následná tvrzení obžalovaného byla uváděním nepravdivých skutečností.

97. Z toho důvodu nemohl rozhodnout jinak, než že obžalovaný bude zproštěn i dílčího skutku, jehož se týká státním zástupcem napadený zprošťující výrok. Nalézací soud v tomto směru provedl úplné dokazování a po hodnocení důkazů jednotlivě a v jejich souhrnu podle § 2 odst. 6 tr. řádu došel k závěru, že s ohledem na to, že poškozený připustil, že tam hovořil o nějaké částce, byť podle něj ve smyslu nákladů na kolaudaci, nebylo prokázáno bez důvodných pochybností, že by tvrzení obžalovaného vztahující se k jednání v objektu OSONY, že se mohlo jednat o žádost o úplatek, bylo přečinem krivého obvinění ve smyslu § 345 tr. zákoníku. Nebylo totiž vyloučeno, že obžalovaný skutečně částku, o níž s ním hovořil poškozený, považoval subjektivně za žádost o úplatek, a proto by se nejednalo o úmyslné nepravdivé tvrzení.

98. Proto uzavřel, že k jednání došlo, padla při něm nějaká finanční částka, o které hovořil právě pan poškozený, a dovedl z toho, že předmětný skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem. V tomto směru není třeba podrobněji rozebírat důkazní situaci i s ohledem na to, že zdejší soud uvedl výše argumentaci při předchozích rozhodováních odvolacího soudu. Nebyla totiž vyvrácena obhajoba obžalovaného, že ve vazební věznici hovořil o situaci z 28. 11. 2013 (č. l. 72-73), proto nemohl soud prvního stupně uzavřít jednoznačně bez důvodných pochybností, že ve věznici nehovořil obžalovaný právě o této situaci. Znamená to tedy, že státním zástupcem napadeným zprošťující výrok logicky a důkazně navazuje právě na vyhodnocení důkazů ve vztahu k předmětnému jednání z podzimu roku 2013. Proto ani takové tvrzení učiněné do záznamu o podání vysvětlení nemůže být považováno za uvádění nepravdivých skutečností a tedy lživé obvinění.

99. Zdejší soud je toho názoru, že v tomto stádiu řízení, kdy se zabývá projednávanou věcí již potřetí a opakovaně logicky vznesl požadavky na okresní soud k doplnění dokazování a případně vyslovil i závazný právní názor, není nutné se k hodnocení této situace vracet, protože státní zástupce neuplatňoval žádné výhrady ani ve vztahu k zprošťujícím výrokům z předchozího rozhodnutí, které měly rovněž navazovat na setkání z 28. 11. 2013.

100. Nelze v té souvislosti souhlasit ani s argumentací státního zástupce coby odvolatele, že důkazní situace u napadeného zprošťujícího výroku je stejná, jako v případě výroku o vině. Takový závěr by přicházel do úvahy výhradně tehdy, pokud by zdejší soud ponechal beze změny popis skutku ve výroku o vině s tím, že obsahem podání vysvětlení obžalovaného podaného telefonicky policistovi [jméno] [příjmení] směřovalo k nepravdivým tvrzením, že [jméno] [celé jméno poškozeného] po něm v minulosti opakovaně ve dvou až třech případech požadoval úplatek ve výši 50 000 Kč a v druhém případě od něho měl osobně přijmout úplatek ve výši 10 000 Kč. Zdejší soud na tomto místě musí poněkud předběhnout hodnocení důkazní situace ve vztahu k výroku o vině a musí poukázat na to, že na podkladě provedeného dokazování a především zásady in dubio pro reo, že důvodné skutkové pochybnosti musejí být hodnoceny ve prospěch obžalovaného, vzal i ve vztahu k telefonické informaci svědka [příjmení] za prokázané, že pokud hovořil obžalovaný o úplatku ve výši 50 000 Kč v souvislosti s kolaudací areálu OSONA ve Stříbře, zmíněné tvrzení navazovalo právě na hodnocení důkazní situace ve vztahu k tvrzením o finančních částkách ze strany poškozeného při jednání 28. 11. 2013. Proto také zdejší soud došel k závěru, že při použití stejné argumentace jako ke zprošťujícímu výroku pod bodem 5) nemohl obžalovaný spáchat trestný čin ani uváděním částky 50 000 Kč při telefonickém kontaktu s policistou [anonymizováno] 23. 10. 2015. Proto ani v tomto směru neobstál celý výrok o vině uvedený ve výrokové části přezkoumávaného rozsudku.

101. V aktuálním odvolacím řízení zdejší soud ve vztahu k výroku o vině neprováděl žádné důkazy, které již prováděl okresní soud, nedoplňoval ani sám dokazování nějakým důkazem, který by mohl

vést ke změně hodnocení, jež zaujal ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu okresní soud, a jelikož závěry napadeného rozhodnutí ve vztahu k výroku o zproštění jednání uvedeného pod bodem 5) podle § 226 písm. b) trestního řádu nebyly ani v rozporu s formální logikou, byl zdejší soud vázán ve smyslu § 263 odst. 7 věta druhá tr. řádu hodnocením důkazů provedených soudem prvního stupně. Z toho důvodu nesmí do hodnocení důkazů ve vztahu k napadenému zprošťujícímu výroku podle zákona zasahovat, ostatně nemá k tomu ani věcný důvod.

102. Přestože okresnímu soudu je třeba vytknout, a to i na podkladě konkrétních námitek ze strany obhajoby, že se dostatečně nevěnoval řešení předběžné otázky ke každému dílčímu skutku dávanému obžalovanému za vinu, v tomto směru lze dojít k závěru, že prejudiciální otázku vyhodnotil okresní soud správně, jelikož navázal na vyhodnocení důkazní situace ke skutku z 28. 11. 2013. Proto lze odkázat na argumentaci přezkoumávaného rozhodnutí v posledním odstavci na straně 12, i v odst. na straně 13 až 14 napadeného rozhodnutí. Procesní strany disponují opisem aktuálně přezkoumávaného rozsudku.

103. Zdejší soud má výhrady výlučně k tomu, a v tomto směru dokazování doplňoval, že okresní soud vycházel ze svědectví svědka [příjmení], jenž uváděl, že i po něm [celé jméno poškozeného] požadoval úplatek ve výši 20 000 Kč, což bylo předčasné, neboť soud prvního stupně si neověřil dostatečně věrohodnost zmíněného svědka, především věrohodnost obecnou. Oproti tomu odvolací soud si opatřil a provedl k důkazu i podání poškozeného na č. l. 630 a trestní oznámení poškozeného na svědka [příjmení] na č. l. 634, jakož i rozhodnutí založené na č. l. 631-633, jež naopak obecnou věrohodnost a v důsledku toho i specifickou věrohodnost svědka [příjmení] výrazným způsobem zpochybňují, proto nelze z jeho tvrzení vycházet.

104. S ohledem na shora uvedené bylo odvolání státního zástupce výrokem pod bodem II. zamítnuto podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné, jelikož státní zástupce nenapadl ani výrok o trestu navazující na shledávaný výrok o vině.

105. Aniž by to bylo napadáno, považuje zdejší soud za potřebné v tomto kontextu poukázat na zprošťující výrok podle § 226 písm. a) trestního řádu, jímž byl obžalovaný zproštěn se závěrem, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán, jednání, kdy 26. 10. 2015 při jednání v budově stavebního úřadu ve Stříbře měl za přítomnosti vedoucího stavebního úřadu ve Stříbře [celé jméno svědka] a poškozeného uvést, že pan [celé jméno poškozeného] po něm v minulosti požadoval úplatek 50 000 Kč.

106. Tento výrok je v právní moci, protože proti němu ani jeden z odvolatelů nevznesl žádné konkrétní námítky a výslovně jej nenapadl v řádném opravném prostředku. Podle názoru soudu však neměl být obžalovaný zproštěn v tomto případě z důvodu, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán, jelikož předmětné jednání proběhlo. Měl být tedy zproštěn opětovně podle § 226 písm. b) tr. řádu s tím, že skutek se stal, ale v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Toto pochybení však nemělo vliv na věcnou správnost i zákonnost předmětného zprošťujícího výroku.

107. Pokud jde o odvolání obžalovaného, nutno připomenout, že ten prostřednictvím svého obhájce napadá výrok o vině převážně se stejnou argumentací, kterou uplatňoval již v předchozích řádných opravných prostředcích a ve vztahu k nimž již zdejší soud zaujal závazný právní názor. Nicméně situace ve vztahu k tomuto výroku je poněkud odlišná a zdejší soud vytýká okresnímu soudu, že jeho argumentace neodpovídá požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu a také, že popis skutku ve výroku o vině není v souladu s ustanovením § 120 odst. 3 tr. řádu. Proto odvolací soud považuje napadený rozsudek v tomto směru za nepřezkoumatelný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu.

108. Nejprve je však nutno se vyjádřit k námitkám, jež uplatňuje obhajoba ve vztahu k řízení, jež předcházelo vydání odsuzujícího výroku a navazujícího výroku o druhu a výši trestu. Namítá-li obhajoba opětovně nepoužitelnost úředního záznamu a navazujícího výsledku policisty svědka

[příjmení], je nutno odmítnout tvrzení, že odůvodnění rozsudku v tomto směru je v podstatě opřeno pouze o argumentaci, že nalézací soud byl vázán podle § 264 odst. 1 tr. řádu právním názorem odvolacího soudu. V té souvislosti dokonce obhajoba namítá, že soud prvního stupně opakovaně sdělil, že se neztotožňuje s právním názorem odvolacího soudu, pokud jde o povahu a přípustnost důkazu uvedeného úředního záznamu, lze s ním souhlasit toliko v tom směru, že takový názor zaujal ve svém prvním přezkoumávaném rozhodnutí, jež bylo odvolacím soudem zrušeno a k této věci se odvolací soud ostatně vracel i ve svém druhém, tedy předchozím zrušovacím usnesení.

109. Obžalovaný tvrdí, že závazný právní názor vyslovený zdejší soudem ve zrušovacím usnesení sp. zn. 8 To 25/2021 na straně 22 v bodě (odst.) [číslo] se při celkovém nahlížení na jeho případ dostává do rozporu se základními pravidly trestního procesu, neboť v něm odvolací soud jednoznačně vyslovil názor, že se jedná o trestný čin a že byla prokázána subjektivní stránka trestného činu a společenská škodlivost a tím v podstatě nedal soudu I. instance jakýkoliv prostor pro jeho úvahy, ačkoliv u soudu prvního stupně probíhalo rozsáhlé dokazování, vše pod rouškou zásady bezprostřednosti a ústnosti. Tuto argumentaci je nutno odmítnout, neboť obhajoba si vybrala toliko jeden jediný pohled a jediný odstavec zrušovacího usnesení zdejšího soudu. Nereagovala na to, že již předtím v odst. 65 zrušovacího usnesení zdejší soud poukázal na to, že názor platí, pokud z případného dalšího dokazování nebude zjištěno něco nového, a obdobně se vyjadřoval i v odst. 66, načež v odst. 78 zdejší soud v té souvislosti dokonce připouštěl zprošťující výrok, pokud bude podložen dokazováním. Odvolací soud opakovaně poukázal na nutnost se nejprve zabývat vyřešením předběžné otázky, což se vztahovalo ke všem dílčím skutkům, pokud jde o napadený výrok o vině obžalovaného (tedy dílčí skutek pod bodem 3), zdejší soud již v 60. odstavci usnesení sp. zn. 8 To 25/2021 zdůraznil, že předmětným dílčím skutkem v rámci pokračujícího trestného činu krivého obvinění obžalovaný do telefonu policistovi [anonymizováno] uvedl, že poškozený po něm v minulosti chtěl opakovaně, ve dvou až třech případech úplatek 50 000 Kč, v druhém případě, že od něj dokonce úplatek ve výši 10 000 Kč v jednom z bytů v areálu OSONA ve Stříbře převzal. Zdejší soud vytkl napadenému rozhodnutí, že touto skutečností se okresní soud nijak nezaobíral, zřejmě z toho důvodu, že došel k závěru prezentovanému na str. 9 druhého rozsudku, tedy, že není jisté, zda policista skutečně mluvil s obžalovaným. V již zmíněném odst. 65 předchozího rozhodnutí zdejšího soudu odvolací soud zdůraznil, že okresní soud splnil pokyny k doplnění dokazování, předložil k důkazu předmětný úřední záznam a vyslechl svědka [příjmení]. Nicméně v rozporu se závaznými pokyny zrušovacího usnesení se nevypořádal s tím, že přestože telefonní číslo, na které volal svědek [příjmení], mělo používat více osob, konkrétně obžalovaný i jeho manželka, a svědek [příjmení] byl vyslechnut okresním soudem opakovaně a z jeho výpovědi lze mít za prokázané, že hovořil s mužem, nalézací soud se těmito skutečnostmi nezaobíral.

110. Přitom právě zdejší soud uvedl, že není důvod pochybovat o tom, že svědek [příjmení] tak, jak postupuje obvykle ve své praxi, se dotazoval na to, zda tento muž je volaným [celé jméno svědka], svědek totiž logicky vysvětlil, že jinak by s ním nekomunikoval (č. l. 188). Svědek [příjmení] je bezúhonný, je kladně hodnocen svými nadřízenými, vypovídal pod sankcí krivé výpovědi a po předložení předmětného úředního záznamu založeného na č. l. 94. V té souvislosti zdejší soud poukázal na to, že za situace, kdy obhajoba poukazuje výhradně na to, že mobilní telefon s číslem, na které policista volal, nepoužívá pouze obžalovaný, ale i jeho manželka, není odvolacímu soudu jasné, z jakého důvodu okresní soud pochyboval o tom, že pokud svědek [příjmení] hovořil s mužem a ten mu potvrdil, že je obžalovaným [celé jméno svědka a obžalovaného], že se jednalo právě o obžalovaného.

111. Pokud jde o relevanci zmíněného úředního záznamu ve světle uplatňovaných námitek obhajoby, vyjádřil zdejší soud na podkladě předchozích v podstatě identických námitek již v prvním zrušovacím usnesení svůj právní názor k použitelnosti předmětného úředního záznamu a uvedl, že nemá důvod na něm cokoli měnit. To platí i přes judikaturu a nálezy Ústavního soudu (sp. zn. III.

ÚS 808/22, II. ÚS 268/2003, 6 Tdo 1431/2016), na něž odkazoval obhájce, jelikož žádné ze zmiňovaných rozhodnutí se netýkalo řízení vedeného pro trestný čin křivé výpovědi. Proto zdejší soud setrval na svém názoru, který vychází jak z uznávané soudní praxe, tak i z komentářové literatury.

112. Pokud šlo o další námitky obhajoby uplatňované i v tomto řízení, zdejší soud se již ve stejném odstavci předchozího rozhodnutí vyjádřil k tomu, že nezáleží na tom, jestli byl obžalovaný poučen o důsledcích své výpovědi, protože není důvodu pochybovat o tom – pokud z případného dalšího doplněného dokazování po vrácení věci tímto usnesením nezjistí okresní soud něco jiného, že to byl obžalovaný, který komunikoval s policistou, s plným vědomím, že jde o policistu. Přitom již tehdy zdejší soud zdůraznil, že ke lživému obvinění z trestného činu sice zpravidla dochází oznámením takového trestného činu některému z orgánů činných v trestním řízení, avšak může se tak stát i jiným způsobem (zprostředkovaně), přičemž není podstatné, zda k trestnímu stíhání křivé obviněného nakonec skutečně dojde či nikoliv. Rozhodujícím je toliko zjištění, zda i v tomto případě pachatel jednal se záměrem, aby jím poskytnuté nepravdivé informace přivodily jinému trestní stíhání, nebo byl s tím aspoň srozuměn (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2008 sp. zn. 3 Tdo 1260/2008). Úmysl lze v tomto směru dovodit právě z toho, že obžalovaný hovořil s policistou. Zdejší soud přitom poukázal na skutečnost, že dosud nebyl zjištěn jediný věcný důvod pro zpochybnění výpovědi svědka [příjmení] a zpochybnění obsahu jeho úředního záznamu. Zdůraznil, že pokud neexistuje další důkaz, který by mohl obsah tohoto úředního záznamu zpochybnit, nechápe, proč nalézací soud zpochybnuje, že policista mluvil s obžalovaným za situace, kdy mobilní telefon používaly dvě osoby, jeden muž a jedna žena, přičemž tím mužem byl právě obžalovaný.

113. Krajský soud v té souvislosti zdůraznil, že nalézací soud v rozporu s pokyny zrušovacího usnesení neuvedl, z jakého důvodu by svědek [příjmení] v procesním postavení svědka měl nepravdivě vypovídat o tom, že hovořil s nějakým jiným a proč by měl mluvit s jiným mužem, pokud by mu ten nepotvrdil, že je právě obžalovaným. Tento závěr se jeví obhajobě jako příliš kategorický, nicméně zdejší soud nezavazoval okresní soud k hodnocení obsahu telefonátu a vyjadřoval se výhradně k tomu, že opatřené důkazy umožňují kategorický závěr, že tím, kdo telefonicky hovořil se svědkem [příjmení], byl muž, a jelikož ani obhajoba nenamítala, že by telefon používaly další osoby mužského pohlaví, musel být zmíněným mužem obžalovaný. Navíc je nutno znovu odkázat i na část argumentace odst. 60 předchozího zrušovacího usnesení, kde odvolací soud odkázal na opakované výpovědi svědka [příjmení], procesní použitelnost úředního záznamu právě ve specifické situaci řízení vedeného pro trestný čin křivého obvinění a konečně i na to, že podle úředního záznamu a k němu svědecké výpovědi svědka [příjmení] obžalovaný mj. uvedl policistovi, že poškozený od něho převzal 10 000 Kč, přičemž uváděl takové podrobnosti, jako že tuto finanční hotovost vyzvedávala pro poškozeného jeho manželka [celé jméno svědkyně] z banky. Z toho bylo lze dovodit, že se mělo jednat o jiný případ než ten, který popisovali svědci [celé jméno svědkyně] starší, [celé jméno svědka a obžalovaného] mladší, [celé jméno svědka] a Ing. [celé jméno svědka], čímž se okresní soud vůbec nezaobíral a nebral do úvahy, že obžalovaný už nic takového netvrdí a žádná z dalších vyslechnutých osob takové jednání ani vyzvednutí finanční hotovosti nepotvrzuje.

114. Právě v té souvislosti KS vytkl okresnímu soudu, že především k tomuto dílčímu skutku nevyřešil předběžnou otázku a nevyhodnotil provedené důkazy podle § 2 odst. 6 trestního řádu. Okresní soud si vůbec nevyhodnotil, s kým tedy svědek [příjmení] hovořil a proč se volaný, který komunikoval na volaném čísle, které užívá jediný muž – obžalovaný, prohlásil za obžalovaného. K řešení předběžné otázky ohledně tohoto dílčího skutku se zdejší soud vrátil i v odst. 78 svého usnesení 8 To 25/2021. Výslovně uvedl, že pro případ, že okresní soud dojde po úplném provedení dokazování, konečném vyřešení všech alternativních otázek a splnění všech závazných pokynů zdejšího soudu k opětovnému závěru, že vina obžalovaného nebyla prokázána ani v jednom z dílčích skutků (tedy i ve vztahu k telefonickému vysvětlení svědka [příjmení]), je nutno

trvat na tom, aby i takový závěr byl dostatečně odůvodněn tak, aby argumentace rozhodnutí stejně jako v případě eventuálního odsuzujícího rozsudku odpovídala požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu. V navazujícím odst. 79 zdejší soud pokračoval s tím, že pro případ, že by okresní soud došel pouze k tomu závěru, že to byl skutečně obžalovaný, který hovořil se svědkem [příjmení] do telefonu, a mimo jiné uvedl, že obžalovaný od něho měl přijmout osobně úplatek 10 000 Kč, přičemž taková skutečnost by byla lživá, lze učinit závěr, že již tímto dílčím skutkem by došlo k naplnění skutkové podstaty přečinu křivého obvinění ve smyslu § 345 odst. 1 (správně odst. 2), případně i podle odst. 3 písm. e) a v případě prokázání dvojího úmyslu i podle písm. c) téhož ustanovení.

115. Ze shora uvedeného důvodu zdejší soud odmítá osočování obhájce, že protiústavně v rozporu s právem na spravedlivý proces zavázal soud prvního stupně, aby postupoval podle jeho závazného právního názoru.

116. Jen pro úplnost lze již na tomto místě zdůraznit, že opakovaná argumentace procesní nepoužitelností úředního záznamu, který zachycuje informaci pocházející od originárního pramene, není v trestním řízení použitelná, je v rozporu i s tím, že křivé obvinění nemusí být činěno ani formou podaného vysvětlení a že úřední záznam byl v podstatě dokumentací slov, které uvedl obžalovaný policejnímu orgánu, přičemž nutno uzavřít – jak již zdejší soud vysvětlil opakovaně, že i kdyby to uvedl jiné osobě a byl mu prokázán zákonodárcem požadovaný úmysl, byl by za takové jednání trestně odpovědný a i poznámky, které by si učinila fyzická osoba, s níž by hovořil, která by neměla postavení úřední osoby, by bylo procesně použitelnými důkazy v řízení před trestním soudem. Navíc pokud obhajoba zdůrazňovala, že úřední záznam měl být obžalovaným podepsán, je to nutno odmítnout s ohledem na ustanovení § 158 odst. 6 věty druhé tr. řádu, kde je výslovně uvedeno, „Je-li úřední záznam podepsán osobou podávající vysvětlení, bude jí na žádost poskytnuta jeho kopie“. Zmíněné ustanovení nasvědčuje tomu, že ne každé vysvětlení musí být podáno přímo dotazovanou osobou, což ostatně souvisí i s možností, aby úřední záznam nebyl sepsován, ale pořízen jinou formou, protože podle důvodové zprávy i účelu tzv. velké novely trestního řádu účinné od 1. 1. 2002, neměl úřední záznam o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 tr. řádu nahrazovat výpověď svědka, nýbrž měl sloužit k tomu, aby policista uvedl rozhodné skutečnosti, na jejichž základě by následně státní zástupce či soud došli k závěru, je-li nutno osobu, která podávala vysvětlení, nebo, že její tvrzení byla sepsána policistou, vyslýchat v hlavním líčení. Ostatně ani forma trestního oznámení není kategoricky upravena a existují případy, kdy záznam o zahájení úkonů v trestním řízení nenavazuje na podané trestní oznámení, ale na informaci, k níž se policejní orgán dostal v souladu se svými povinnostmi i na podkladě státnímu zástupci stanovené zásady legality, začne prověřovat případné podmínky pro zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě.

117. Namítal-li obžalovaný prostřednictvím svého obhájce nepoužitelnost úředního záznamu o obsahu telefonního hovoru se svědkem [příjmení] s tím, že v úředním záznamu absentuje jakékoliv poučení o procesních právech a podpis obžalovaného, je nutno odkázat na to, co zdejší soud již uvádí opakovaně a co je závazným právním názorem tohoto odvolacího soudu, jímž byl soud prvního stupně kategoricky vázán. Jak již zdejší soud opakovaně vysvětlil, v řízení o trestném činu křivého obvinění platí jiná pravidla než obecná pravidla pro dokazování úředními záznamy o podaných vysvětleních podle § 158 odst. 6 trestního řádu v návaznosti na ustanovení § 211 odst. 6 tr. řádu, neboť se nejednalo o úřední záznam, který by měla podepisovat vyslýchaná osoba, jelikož svědek [příjmení] na podkladě zmíněného telefonního hovoru, byť ten obžalovaný nadále zpochybňuje, namítá, že pokud se svědkem [příjmení] vůbec hovořil, nebyl předtím poučen o svých procesních právech a že na úředním záznamu chybí jeho podpis, k tomu se již zdejší soud rovněž opakovaně závazně vyjádřil, což je obžalovanému jako odvolateli, především jeho obhájci, naprosto zřejmé.

118. V tomto směru tedy nadále obhajoba uplatňuje námítky, o kterých zdejší soud již opakovaně rozhodl a vysvětlil svůj závazný právní názor. Krajský soud považuje v souladu se závěry aktuálně přezkoumávaného rozsudku okresního soudu za prokazané, že svědek [příjmení], o jehož obecné

i specifické věrohodnosti nevznikly žádné pochybnosti, hovořil s mužem, který reagoval na zavolání na telefonní číslo užívané toliko obžalovaným a jeho manželkou. Svědek [příjmení] neměl žádný důvod, aby si na podkladě svých poznámek a předmětného úředního záznamu vymýšlel, že takový telefonní rozhovor proběhl a popisoval k tíži obžalovaného jeho obsah odlišným způsobem, než jak tomu bylo ve skutečnosti. Předmětný úřední záznam dokumentoval obsah tohoto telefonického hovoru, v němž obžalovaný podal policejnímu orgánu vysvětlení. Nejednalo se přitom o typické vysvětlení podávané ve smyslu § 158 odst. 6 tr. řádu, neboť rozhovor probíhal toliko telefonicky a jednalo se o zachycení výpovědi obžalovaného v rámci jeho procesního postavení, proto úřední záznam logicky nebyl obžalovaným podepsán, a pokud absentuje jakékoliv poučení o procesních právech, neboť v tomto směru je nutno důkazní situaci hodnotit ve prospěch tohoto odvolatele, nemění to nic na procesní použitelnosti zmíněného úředního záznamu, u něhož není důležité to, zda byl prováděn ve vztahu k zachycení vysvětlení samotného obžalovaného, ale obžalovaný by se dopouštěl téhož přečinu i tehdy, pokud by nepravdivě obvinil poškozeného se záměrem uvést nepravdivé skutečnosti s tím, aby mu přivodil trestní stíhání, protože v tomto směru by jako listinný důkaz byl předkládán v případě, že by se jednalo o soukromý rozhovor i ten doklad, na který by si fyzická osoba, jíž by takové skutečnosti obžalovaný uvedl, dělala poznámky bezprostředně po telefonátu a následně zmíněné poznámky použila při podání vysvětlení nebo dokonce při procesním výslechu. Stále jde o procesně použitelný důkaz a stále jde o situaci, kdy svědek [příjmení], byť si na podrobnosti nepamatoval, odkazoval na pravdivost zmíněného úředního záznamu, neboť jej sepsal bezprostředně po telefonátu.

119. Pokud by obžalovaný lhal v procesním postavení svědka před soudem v jiném řízení a samosoudce či předseda senátu následně dal podnět k zahájení úkonů jeho trestního řízení právě pro podezření pro přečin křivé výpovědi, mohl by soud rozhodující následně o vině obžalovaného za křivé obvinění použít protokol s výpovědi obžalovaného v předchozím hlavním líčení v jiné věci. V projednávané věci k takové situaci nedošlo a hovoříme o dokumentaci důkazů stále ve stejném případě. Namítá-li obhajoba, že obžalovaný byl opakovaně sháněn policií a že to řešila jeho manželka, která zavolala policistu, je nutné zdůraznit, že hovořila s jiným policistou, a to se svědkem [příjmení], kterému volala zpět pro nepřijatý hovor. To však nijak nemění důkazní situaci ve vztahu k telefonátu svědka [příjmení]. Svědek [příjmení] totiž používá jiné telefonní číslo, alespoň to lze důvodně předpokládat, takže pokud manželka obžalovaného hovořila s jiným policistou, neznamená to, že by se nedalo věřit svědku [celé jméno svědka a obžalovaného]. To, že obžalovaného se snažilo zkontaktovat několik policistů, svědčí o tom, že bylo skutečně obtížné zajistit, aby se dostavil k podání vysvětlení, ostatně i okresní soud měl problémy zajistit přítomnost a doručení předvolání obžalovanému. Lze se v té souvislosti ještě vrátit k úřednímu záznamu svědka [příjmení], neboť z toho rovněž vyplývá, že obžalovaný se nechtěl dostavit na podání vysvětlení a nechtěl k tomu nic uvádět.

120. Pokud v té souvislosti obžalovaný poukazoval na to, že nalézací soud neakceptoval jeho návrh na doplnění dokazování, který učinil v podání ze dne 4. 3. 2022 v návaznosti na časové rozpory uvedené v jednotlivých úředních záznamech, které byly evidovány policií v systému ETR, okresní soud se k tomu dostatečně vyjádřil a především je nutné připomenout závazný názor zdejšího soudu uvedený v 66. odstavci zrušovacího usnesení sp. zn. 8 To 25/2021, kdy zdejší soud v návaznosti na zprávu ředitele Územního odboru Policie ČR [obec] (č. 1. 399) vzal shodně s okresním soudem za prokázané, jakým způsobem se přiděluje jedinečné pořadové číslo v tomto elektronickém systému každé jednotlivé písemnosti s tím, že po dobu tvorby vyšetřovacího spisu je písemnost v režimu konceptu, který lze průběžně ukládat a měnit, a v takovém režimu je možné písemnost vytisknout pouze jako koncept. Definitivní podoba písemnosti se v závěru trvale uloží a potom je možno ji tisknout a zakládá se do papírového spisu. Jednotlivé písemnosti jsou ve spisu evidovány s tím, že pořadové číslo té které písemnosti se uvádí za pomlčkou čísla celého spisu. Pořadové číslo dokumentu je však přidělováno až v momentě definitivního uložení písemnosti do systému, takže běžně dochází k situaci, kdy ve spisu je založeno a zpracováváno současně více

písemností, pořadová čísla jsou přidělována nikoliv podle času založení a zahájení práce, ale podle času uložení takového dokumentu do spisu.

121. Ostatně zdejší soud v té souvislosti již v předchozím rozhodnutí poukázal na skutečnost, že podobná situace je při tvorbě soudního spisu. Považuje za vhodné doplnit, že markantní rozdíly jsou mezi tím, zda úřední záznam je rovnou sepisován v počítačovém programu vedeném pro okresní či krajský soud, zatímco pokud soudce sepiše úřední záznam sám jenom v programu Word, je tento úřední záznam, byť by byl datován dříve, než jiné důkazy založené ve spisu, zakládán do spisu až tehdy, pokud je upraven do podoby odpovídající počítačového programu příslušného soudu a zanesen jako „událost“ do programu (v případě KS soudu v [obec] program LOTUS).

122. S ohledem na zmíněný listinný důkaz ani zdejší soud nepovažoval za pochybení, ať už v rovině procesní z hlediska případného porušení práva na obhajobu, tak i v rovině důkazní ve vztahu k meritu věci za pochybení, že okresní soud důkaznímu návrhu obhajoby nevyhověl.

123. Obhájce v posledním hlavním líčení navrhoval provedení důkazu uvedeného v podání na č. l. 591-592, kde argumentoval právě pochybnostmi o zařazení úředního záznamu policisty [anonymizováno] do systému ETR a v té souvislosti se domáhal opatření závazných pokynů policejního prezidenta účinných k říjnu 2016, které se týkaly systému evidence trestního řízení, jakož i případného předpisu, který popisuje aplikaci a užívání již zmíněného systému v praxi, tedy „manuál“. Okresní soud nepochybil, pokud tento návrh zamítl, neboť v této věci byl již vázán dříve vyjádřeným názorem odvolacího senátu.

124. Pokud se jednalo o další podání, jímž obhajoba nenavrhovala dokazování doplnit, ale vznesla námitku promlčení (č. l. 600), lze poukázat na správnou argumentaci soudu I. instance s připomenutím, že okresní soud kvalifikoval jednání obžalovaného ve svém odsuzujícím výroku podle § 331 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku účinného od 1. 2. 2019, neboť ten byl pro obžalovaného příznivější v tom směru, že za jednání podle 3. odstavce § 345 tr. zákoníku nově hrozí trest odnětí svobody jen v rozmezí od 1 roku do 5 let namísto původní trestní sazby v rozmezí od 2 do 8 let. Ostatně také z toho důvodu zdejší soud poukázal na procesní dopad změny právní kvalifikace v tom směru, že dokazování má doplnit a rozhodnout již Mgr. Ing. [příjmení] jako samosoudce a nikoli v senátu. Za této situace musel OS vycházet i z úpravy promlčení odpovídající tomuto znění trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. Podle § 34 tr. zákoníku, konkrétně jeho odst. 1 písm. c), je promlčecí lhůta 10 let v případě, že horní hranice trestní sazby odnětí svobody je nejméně 5 let, což se plně týká projednávaného případu. Nálezací soud se zabýval touto otázkou ve 27. odstavci na str. 9 napadeného rozsudku a správně připomněl, že promlčecí doba se ve smyslu § 34 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku přerušuje výslovně a taxativně uvedenými právními skutečnostmi, mimo jiné podáním obžaloby a následně vyhlášením odsuzujícího rozsudku. Obžaloba byla podána 27. 10. 2016, takže promlčecí lhůta ještě rozhodně neskončila. Odsuzující rozsudek byl vyhlášen 21. 4. 2022, tudíž tímto přerušením promlčecí doby počíná běžet nová promlčecí doba ve smyslu odst. 5 § 34 tr. zákoníku a ta běží až do 21. 4. 2032.

125. S ohledem na shora uvedené má zdejší soud za to, že žádná námitka obžalovaného jako odvolatele, již určil rozsah přezkumné povinnosti soudu II. instance, nebyla důvodná. To platí i ve vztahu k tvrzení obhajoby, že v právním státě nelze připustit, aby na základě telefonátu došlo k situaci, že osoba, která s policistou mluvila a tento hovor popírá, byla pravomocně odsouzena za trestný čin jakékoliv právní kvalifikace jen na základě záznamu, který po zavolání sepsal policista, aniž by osobu jakkoliv poučil, nechal ji na úřední záznam podepsat a hodnověrným způsobem si ověřil její totožnost.

126. Pokud podle obžalovaného nelze takový postup aprobovat ani výsledkem zmíněného policisty u soudu a přečtením zmíněného záznamu u soudu, nemůže s ním zdejší soud z důvodu, jenž uváděl podrobněji především v předchozím usnesení 8 To 25/2021, s takovou argumentací souhlasit. Zdejší soud již vysvětlil, že nevidí důvody pro zpochybnění toho, že mužem, s nímž hovořil policista [anonymizováno], byl právě obžalovaný, což ostatně i okresní soud logicky zdůvodnil,



vysvětlil, proč ani absence případného poučení ze strany policisty v rámci telefonátu není relevantní, jelikož předmětné trestné činnosti se lze dopustit i tím, že pachatel úmyslně uvede nepravdivé skutečnosti i jiné osobě, navíc pokud tak obžalovaný učinil ve vztahu k policistovi, který se mu představil (ani v tomto směru nemá zdejší soud důvodu pochybovat o věrohodnosti zmíněného svědka), věděl, že skutečnosti uvádí policistovi a to nějakým způsobem může přispět k případnému trestnímu stíhání poškozeného.

127. Krajský soud již opakovaně poukázal na skutečnost, z jakého důvodu je předmětný úřední záznam zcela výjimečně procesně použitelný a proč pro jeho provedení v hlavním líčení neplatí podmínky ustanovení § 211 odst. 6 trestního řádu, když situaci přirovnal k poznámkám jakéhokoliv člověka, které si učiní v souvislosti s probíhajícím či právě ukončeným telefonním rozhovorem. V té souvislosti je nutno znovu a důrazně poukázat na skutečnost, že rozhodnutí, na něž poukazoval obžalovaný jako odvolatel, a to jak již výše specifikovaných, tak i dalších (sp. zn. 7 Tdo 254/18 a 3 Tdo 1549/16), se nevztahovala k projednávání trestné činnosti spočívající v křivém obvinění. Závěry o vině obžalovaného lze tedy učinit i na podkladě takto provedeného dokazování, byť se jedná z pohledu obhajoby o tvrzení proti tvrzení a jen jakési poznámky sepsané policistou.

128. Pokud obhajoba odkazuje na jiná rozhodnutí vrcholných soudů, zdejší soud považuje za potřebné odkázat na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16, podle něhož, „V situaci, tvrzení proti tvrzení“ jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce nevinoty. [příjmení] jiné v takové situaci obecné soudy rozhodně nemohou opominout, je-li u svědka či svědků, jejichž výpověď stojí proti výpovědi obviněného, objektivně přítomna pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení. Uvedená povinnost obecných soudů je pak ještě zvýrazněna v případech, kdy taková svědecká výpověď či svědecké výpovědi, stojící proti výpovědi obviněného, představují jediný přímý důkaz, z něž má být prokázána vina obviněného. S ohledem na princip presumpce nevinoty i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akcentovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něž a priori nelze vyloučit jakýkoliv zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi.“

129. Zdejší soud si této povinnosti byl velice vědom a navíc je nutno poukázat na to, že důkazní situace ve vztahu k odsuzujícímu rozsudku okresního soudu byla poněkud odlišná. V tomto případě soudy vycházely ze skutečnosti, že policista [anonymizováno] si jako svědek s odstupem času již na řadu detailů z předmětného telefonátu nevzpomíná, proto právě odkázal na jím sepsaný úřední záznam a vysvětlil, že neměl žádný zájem na výsledku předmětného řízení. Jde o svědka obecně i specificky věrohodného, jak si ověřil již OS z jeho služební charakteristiky.

130. Byla vyvrácena obhajoba i v tom směru, že úřední záznam nebyl do ETŘ zařazen v časové posloupnosti. Navíc, byť to tento odvolatel zpochybňuje, a v té souvislosti vytýká zdejšímu soudu, že příliš striktně zavázal okresní soud, aby respektoval jeho hodnotící závěr ve vztahu k telefonnímu hovoru mezi svědkem [příjmení] a obžalovaným, je nutno zdůraznit to, že obhajoba nenapadá závěr soudu prvního stupně, že obžalovaný v předmětné době užíval zjištěné mobilní číslo, na které mu tento svědek volal, obžalovaný jako odvolatel nepochybně ani to, že mobilní telefon s tímto číslem používali výhradně on a jeho manželka, nikoliv tedy žádná další osoba mužského pohlaví. Svědek [příjmení] si blíže neověřoval generálie mluvčího při telefonování, ale logicky lze dovodit, že pokud by se mu volaný muž nepředstavil jako obžalovaný, neměl by žádný důvod pokračovat v hovoru a sepisovat o tom úřední záznam. Navíc je nutno znovu připomenout, že svědek [příjmení] volal obžalovanému v souvislosti s prověřováním oznámení [celé jméno svědka], nadřízeného pana poškozeného, nikoliv tedy na základě trestního oznámení, které by měl podle obhajoby podávat sám pan poškozený. Obhajobou namítané časové rozpory mezi časem podání trestního oznámení ze strany svědka [celé jméno svědka] a dobou, kdy volal policista

[anonymizováno] ve věci tohoto tr. oznámení, naznačují jen to, že k prověřování docházelo již dříve. Není vyloučeno, že již na podkladě prvotních informací oznamovatele před tím, než s ním bylo sepsáno tr. oznámení.

131. Jen na okraj je nutno připomenout, že pokud obhajoba poukazovala na to, že má k dispozici nahrávku rozhovoru s [celé jméno poškozeného], kdy požadoval úplatek, nepodařilo se prokázat existenci takové nahrávky a zůstává pouze tvrzení obžalovaného podpořené výpovědí jeho manželky, že taková nahrávka existovala. S ohledem na hodnocení věrohodnosti obžalovaného i jeho manželky a na to, že při tvrzení o nahrávce, jež bylo policií prověřováno, se nic takového nepotvrdilo, okresní soud nepochybil, pokud existenci takové nahrávky v neprospěch poškozeného do hodnocení důkazů nezahrnul.

132. Konečně je nutno připomenout, že i ve vztahu k tomuto napadenému odsuzujícímu výroku o vině a navazujícímu výroku o trestu zdejší soud neprováděl žádné důkazy, jež řádně a zákonným způsobem provedl již okresní soud, v tomto směru nedoplňoval důkazní řízení (s výjimkou listinných důkazů předložených poškozeným v reakci na svědeckou výpověď sv. [příjmení]), ani neshledal logický rozpor v hodnotících závěrech okresního soudu ve smyslu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu, protože je ze stejného důvodu jako ve vztahu k zprošťujícímu výroku vázán podle § 263 odst. 7 věty druhé tr. řádu hodnocením důkazů, z nichž vycházel okresní soud ve vztahu k výroku o vině.

133. Odvolací soud však nemohl pominout tu skutečnost, že okresní soud mechanicky přebíral popis skutku ve vztahu k jednání pod bodem 3) z podané obžaloby, byť číslování dílčích skutků zavedl až na podkladě prvního zrušovacího usnesení odvolacího soudu. Proto si neuvědomil, že nelze považovat za znak trestného činu to, že v předmětném telefonátu se svědkem [příjmení] obžalovaný sdělil, že poškozený [celé jméno poškozeného] po něm chtěl v minulosti opakovaně ve dvou až třech případech požadovat úplatek ve výši 50 000 Kč. Pro tyto skutečnosti platí to, co zdejší soud rozebíral již ve vztahu k napadenému zprošťujícímu výroku, totiž, že ve prospěch obžalovaného nelze vyloučit, že ten si tak subjektivně vyhodnotil jednání v areálu OSONY 28. 11. 2013. Zůstává skutečností, že obžalovaný ve vztahu k k částce zmiňované poškozeným téhož dne uváděl, že obžalovaný požadoval 40 000 Kč, nicméně při dokazování ohledně dalších dílčích jednání původně žalovaného pokračujícího skutku, jež následně nebyla považovaná za trestný čin, nebo u dílčího útoku, kde nebylo prokázáno, že pachatelem je obžalovaný, bylo hovořeno i o částce 50 000 Kč. Podle názoru zdejšího soudu je třeba při hodnocení těchto skutečností při uvádění jakéhosi rozptylu v tom směru, že poškozený požadoval částku 40 až 50 000 Kč, nebo jen 40 000 Kč, nebo jen [částka], vycházet z toho, co lze hodnotit v souladu se zásadou in dubio pro reo ve prospěch obžalovaného. To platí výhradně pro důvodné skutkové pochybnosti, nikoliv tedy pro pochybnosti všechny. Pokud přetrvává určitá důkazní nouze v tom směru, že okresní soud vzal za prokázané, že obžalovaný si mohl hovor s [celé jméno poškozeného] o finanční částce cca 40 000 Kč při jednání v listopadu 2013 vyložit jako žádost o úplatek, nebylo by jeho tvrzení ve vztahu k poškozenému lživé, a proto by nemohlo být toto jednání hodnoceno jako trestný čin, a to i v návaznosti na oba zprošťující výroky z aktuálně přezkoumávaného rozhodnutí.

134. Pokud jde o použitelnost úředního záznamu policejního orgánu jako důkazu v soudním řízení o trestném činu křivého obvinění, lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2018 sp. zn. 7 Tdo 254/2018. Dovolací soud se vyjadřoval právě k situaci, kdy jako důkaz byl použit úřední záznam policejního orgánu o vysvětlení, které obviněný podal v rámci prověřování své stížnosti na postup jiné osoby. Za podstatné považoval, že podaným vysvětlením obviněný spáchal skutek, v němž je spatřován jeho trestný čin. Za tohoto stavu je pak úřední záznam o podaném vysvětlení adekvátním listinným důkazem zachycujícím obsah podaného vysvětlení. Pokud v řízení, jež bylo přezkoumáváno dovolacím soudem, byl obviněným dovolatel, a to pro skutek spočívající právě v tom, co uvedl v rámci podaného vysvětlení, o němž byl pořízen předmětný úřední záznam, tento úřední záznam by sám o sobě byl materializovaným výsledkem skutku, v němž je spatřován trestný čin obviněného [příjmení], a proto jako důkaz tohoto skutku je použitelný. Soudům, tedy nic

nebránilo v tom, aby považovaly úřední záznam policejního orgánu za důkaz usvědčující obviněného ze spáchání posuzovaného skutku.

135. I v tomto směru lze tedy poukázat na to, že zdejší soud postupoval zcela v souladu s uznávanou soudní praxí a že obžalovaný na svoji obhajobu prostřednictvím svého obhájce opakovaně používal judikaturu, která se nevztahovala ke specifickým prováděným důkazům úředním záznamem v řízení vedeném právě pro trestný čin křivého obvinění, jehož se obviněný dopustil právě uvedením skutečností do obsahu o podaném vysvětlení. [příjmení] závěr beze zbytku platí i pro úřední záznam o provedeném telefonním rozhovoru mezi policistou [anonymizováno] a právě obžalovaným.

136. Pokud jde o hodnocení dokazování provedeného k výroku o vině, je nutno poukázat na to, že rozsudek v této části lze považovat do značné míry za nepřezkoumatelný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, jelikož samosoudce převzal do výroku o vině celý popis skutku z podané obžaloby, a to přesto, že – jak již zdejší soud výše uvedl, nelze vyloučit, že údaje o žádosti o úplatek ve výši 50 000 Kč mohly být právě tím úplatkem, alespoň z pohledu obžalovaného, za který považoval částku uváděnou poškozeným [celé jméno poškozeného] právě při jednání v objektu OSONY ve Stříbře dne 28. 11. 2013. Lze to dovodit z toho, že obžalovaný opakovaně uváděl rozdílné částky, někdy hovořil o úplatku ve výši 40 000 Kč, jindy zase uváděl, že šlo o 50 000 Kč. Svědek [celé jméno svědka] hovořil o intervalu 40 – 50 000 Kč. Zdejší soud musí vycházet z toho, že na podkladě vyhodnocení důkazů k situaci v objektu OSONY na podzim roku 2013 došel okresní soud ke správnému závěru, že není prokázáno, že částka, o které poškozený hovořil, měla být úplatkem, ale že to obžalovaný pouze nesprávně vyhodnotil, tudíž jeho tvrzení o žádosti o úplatek nebylo nepravdivé, neboť nebylo vedeno předpokládaným úmyslem. Proto nebyl důvod obžalovaného, jenž popisoval stále situaci z 28. 11. 2013, odsuzovat i za toto tvrzení, jež nebylo záměrně nepravdivé.

137. Proto odvolací soud na podkladě odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. b) a písm. d), odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek právě v odsuzující části a sám podle § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Důvodem zrušení podle písm. d) výše uvedeného ustanovení tr. řádu byla skutečnost, že okresní soud, zřejmě i z důvodu toho, že se odvolací soud v předchozím rozhodnutí dostatečně jasně nevypořádal s námitkou odvolatele, právně posoudil jednání obžalovaného i podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku, přestože obhájce opakovaně správně upozornil na to, že ve dvou prvních odstavcích § 345 tr. zákoníku jsou uvedeny dvě samostatné základní skutkové podstaty. V 1. odstavci však je upraveno pouze křivé obvinění bez dalšího, zatímco v odst. 2 předmětného ustanovení jsou uvedeny zákonné znaky pro křivé obvinění v úmyslu přivodit jinému trestní stíhání. Navíc okresní soud nesprávně formuloval právní větu ve výroku o vině a nesprávně aplikoval zákonná kritéria pro stanovení výše peněžitého trestu

138. Nutno zdůraznit, že tvrzení obžaloby o tom, že obžalovaný spáchali původní skutek pod bodem 3) v celém rozsahu, který převzal okresní soud do výroku aktuálně přezkoumávaného rozsudku, vycházelo z určitého podezření, jež samo o sobě i s pohledem na výpověď pana poškozeného i na závěry, které učinil okresní soud na podkladě konfrontace mezi svědkem [celé jméno poškozeného] a svědkem [celé jméno svědka], odůvodňovalo zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě a míra podezření byla natolik vysoká, že důvodně byla podána obžaloba. Nicméně soud musí rozhodovat ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu tak, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. To znamená, že pro závěr soudu o vině musí mít takový důkazní podklad, který nevzbuzuje nikoliv všechny, ale rozumné, tedy důvodné, pochybnosti. V tomto směru tedy platí i již zmiňovaná zásada in dubio pro reo.

139. [příjmení] předpoklad platí i pro konstrukci popisu skutku, kde samosoudce uváděl, že obžalovaný měl při telefonickém kontaktu s policistou dne 23. 10. 2015 uvádět rovněž to, že,,

v jednom případě p. [celé jméno poškozeného] po něm v minulosti opakovaně, ve dvou až třech případech, požadoval úplatek ve výši 50 000 Kč a ve druhém případě měl od něj osobně přijmout úplatek ve výši 10 000 Kč“, takový popis nelze uvést i z toho důvodu, že se jeví jako logicky rozporuplný. Pokud jedním případem mělo být hovořeno o úplatku ve výši 50 000 Kč, který byl v minulosti požadován v jednom případě, zdá se, že je absurdní z toho dovozovat, že takového jednání se poškozený měl v minulosti dopustit v jednom případě opakovaně, ve dvou až třech případech. Pokud by však okresní soud měl na mysli, že šlo o jedno tvrzení, v rámci něž bylo uváděno, že poškozený chtěl po obžalovaném v minulosti opakovaně, ve dvou až třech případech úplatek, vzbudilo by to poněkud jiné konsekvence s ohledem na lepší pregnanci takového vyjádření, nicméně při důkazní nouzi by to bylo nutno nadále vykládat ve prospěch samotného obžalovaného. Nelze totiž pominout, že pokračující trestný čin, jenž byl obžalovanému dáván za vinu, se – vyjma tvrzení o zaplacení úplatku 10 000 Kč uváděného v telefonátu se svědkem [příjmení] - vždy vztahoval k údajné žádosti o úplatek ze strany pana [celé jméno poškozeného] právě dne 28. 11. 2013. Za takové důkazní situace nebylo možno v tomto směru obžalovaného odsoudit.

140. Z toho důvodu zdejší soud přeformuloval skutek tak, aby bylo patrné, že obžalovaný byl odsouzen výlučně za to, že v rozporu s veškerými dalšími provedenými důkazy a především výpovědí samotného obžalovaného do telefonu svědku [příjmení] uvedl, že poškozený od něho úplatek ve výši 10 000 Kč převzal.

141. I v tomto směru zdejší soud vyčítal nalézacímu soudu, že nevyřešil dostatečně předběžnou otázku. Naštěstí v tomto směru lze připustit, aby při třetím rozhodování vyřešil již sám soud odvolací, a to tím spíše, že k takovému řešení není zapotřebí provádět další dokazování a vyplývá již z důkazů provedených a vyhodocených soudem prvního stupně zákonným způsobem. Zdejší soud si vyřešil prejudiciální otázku tak, že za situace, kdy nikdo ze svědků nehovoří o tom, že by byl přítomen předání úplatku 10 000 Kč [celé jméno poškozeného] a předání takového úplatku poškozenému nepopisuje v celém tomto řízení ani sám pan obžalovaný, lze uzavřít, že jde o nepravdivé tvrzení, a tedy tvrzení lživé. Samosoudci vypadlo z popisu skutku ve výroku o vině, že při telefonickém kontaktu obžalovaný svědku [příjmení] uváděl ohledně částky 10 000 Kč lživé údaje, neboť sám věděl, že nejsou pravdivé.

142. Je sice skutečností, že podle uznávané soudní praxe na podkladě rozhodnutí Nejvyššího soudu je možné, aby chybějící skutečnosti do popisu skutku uvedl soud odvolací, který tím napraví činnost soudu prvního stupně, ale výhradně za situace, že závěry nalézacího soudu jsou přesvědčivě odůvodněné a obsahují chybějící pasáže. Neplatí to však pro závěr, který se týká hodnocení subjektivní stránky žalovaného trestného činu ze strany údajného pachatele. Proto raději zdejší soud po zrušení odsuzující části nově formuloval popis skutku tak, aby v něm bylo uvedeno jak to, že zpráva byla nepravdivá, takto, že se jednalo o cílené jednání vůči poškozenému.

143. S ohledem na shora uvedené zdejší soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku o vině z tohoto rozsudku. Pokud jde o použitou právní kvalifikaci, lze znovu odkázat na správný argument obžalovaného ve vztahu k posouzení jeho jednání podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku. Jak již zdejší soud vysvětlil, odst. 2 téhož ustanovení je samostatnou základní skutkovou podstatou pro případ, že pachatel jednal v úmyslu přivodit trestní stíhání osoby, kterou lživě obvinil z trestného činu. Zdejší soud shledal nadále i 3. odstavec písm. c) tr. zákoníku, protože vzal za prokázané, že i telefonátem s policistou směřovalo jednání obžalovaného k tomu, aby v návaznosti na trestní stíhání poškozeného jmenovaného vážně poškodil i v zaměstnání, o čemž ostatně svědčily i další dílčí útoky pokračujícího trestného činu dávaného mu za vinu obžalobou, byť došlo ke zproštění skutků původně uvedených pod body 1) a 4) obžaloby, především pak ta skutečnost, že svědek [celé jméno svědka] raději sám podal trestní oznámení.

144. V té souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že okresní soud zavedl další důvod ke zrušení odsuzující části přezkoumávaného rozsudku také tím, že použil nesprávnou právní kvalifikaci, když

právně posoudil jednání obžalovaného jednak podle již zmiňovaného ustanovení § 345 odst. 1 a dále podle odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Ustanovení § 345 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku upravuje další okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby spočívající v tom, že trestný čin křivého obvinění je spáchán veřejně, tedy tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem. Oproti tomu v písm. c) téhož ustanovení je uveden další zákonný znak spočívající v úmyslu jiného vážně poškodit v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo mu způsobit jinou vážnou újmu. Navíc nelze pominout, že v právní větě odsuzující části samosoudce použil nesprávnou právní kvalifikaci, protože není rozhodující, jakého trestného činu se měl poškozený podle křivého obvinění dopustit, namísto toho mělo být v právní větě uvedeno, že obžalovaný jiného lživě obvinil z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání a vážně ho poškodit v zaměstnání. V tomto směru tedy musel nápravu zjednat až zdejší soud vlastní rozhodovací činností.

145. Obžalovaný jednak uváděl zcela úmyslně v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, tedy cíleně, že poškozený spáchal trestný čin, jeho cílené jednání mělo vést i k případnému zahájení trestního stíhání poškozeného a s ohledem na konflikty s poškozeným, které řešil i s jeho nadřízenými, proto i z důvodů, jež vedly nadřízeného [celé jméno svědka] k podání trestního oznámení, nemá zdejší soud důvod ani minimálně pochybovat o tom, že jednání obžalovaného dokonce primárně směřovalo k tomu, aby poškozenému narušil jeho dobrou pověst (aspoň to tak vypadá z výpovědi svědka [celé jméno svědka]) a aby ten případně musel svoji pozici opustit, pokud by mu byl vůbec zachován pracovní poměr.

146. V této souvislosti si zdejší soud neodpustí poznámku. Považuje za velice smutné, pokud svědek [celé jméno svědka] něco jiného vypoví na policii, něco jiného opakovaně před soudem a z jeho přístupu ke svědecké výpovědi se nabízí, že primárně byl veden snahou, aby se vyhnul jakýmkoliv konfliktům. Je velice obtížné mu uvěřit, že si již nepamatuje na to, zda obžalovaný hovořil o úplatku. Nadřízený pracovník poškozeného, jemuž je dáváno za vinu jedním z účastníků správního řízení, že požádal o úplatek, by si rozhodně měl a mohl pamatovat větší podrobnosti a nemusel by měnit výpovědi o tom, co skutečně slyšel, nad to, co se domnívá, že mohlo zaznít. Nicméně nelze vyloučit i to, že zmíněný svědek má jen výrazné problémy s pamětí. Do hlavy mu soud nevidí. Změnu výpovědi zmíněného svědka považuje zdejší soud stále za nevěrohodnou, nicméně nic to nemění na skutečnosti, že důvodná pochybnost vyplývající z tohoto rozporu musela být vykládána ve prospěch obžalovaného při rozhodování o vině pro skutek původně uvedený pod bodem 4) obžaloby.

147. Obžalovaný se dopustil jednání, za které zákonodárce umožňuje uložit trest odnětí svobody v rozmezí od 1 roku do 5 let. V mezidobí totiž došlo k situaci, kdy zákonodárce oproti původní sazbě od 2 do 8 let a posouzení projednávané trestné činnosti jako zločinu (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku) zmírnil možnost uloženého trestu, což ostatně vedlo zdejší soud k tomu, aby upozornil soud prvního stupně na skutečnost, že nadále nerozhoduje o věci senátní, ale o věci samosoudcovské (§ 314a odst. 1 tr. řádu). V takovém případě se musí použít zákon, který je pro obžalovaného příznivější.

148. Obžalovanému nepřitěžuje předchozí odsouzení, protože ohledně předchozího odsouzení se na něho hledí, jako by odsouzen nebyl, navíc další věc vedená před soudem byla postoupena následně jako přestupek. Nelze však souhlasit se závěry okresního soudu, že obžalovanému ve smyslu § 41 písm. p) tr. zákoníku polehčovalo, že vedl před spácháním trestného činu řádný život. Pokud někdo byl postižen pro přestupek v době, která není tak vzdálená od doby jednání, jímž byl uznán vinen, rozhodně nežil řádným životem. Obžalovanému tedy nelze přiznat žádnou polehčující okolnost. Navíc je nutné zdůraznit, že ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku se při rozhodování o druhu a výši trestu zohledňují poměry obviněného, okolnosti případu, jeho závažnost a také možnosti jeho nápravy. V této souvislosti se zohledňují i ta odsouzení, ohledně nichž se na něho hledí, jako by odsouzen nebyl a která mu podle zákona nesmí přitěžovat.

149. Oproti tomu i při absenci polehčujících okolností je nutno zdůraznit, že se rozhoduje o věci, která se stala před více než 7 lety. Podle již zmíněného § 39 odst. 1 tr. zákoníku se přihlíží i k chování pachatele po činu, podle 3. odst. téhož ustanovení musí být ve prospěch obžalovaného přihlédnuto i k době, která uplynula od spáchání tr. činu a k délce tr. řízení, pokud trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu. Krajský soud sice nemohl odhlédnout od toho, že k opakovaným odrokům hlavního líčení docházelo na podkladě žádostí obhajoby, ať už samotného obžalovaného nebo jeho obhájce. Protože však okresní soud neprováděl koncentrované řízení, je nutno průtahy z jeho strany vykládat ve prospěch obžalovaného, který má ústavní právo na spravedlivý proces, do něhož náleží i projednání věci v přiměřené době.

150. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že nejsou splněna kritéria § 55 odst. 2 tr. zákoníku, podle nichž lze uložit trest odnětí svobody v sazbě do 5 roků obžalovanému, u něhož lze předpokládat, že jiný druh trestu než trest nepodmíněný nepostačí. Proto musel být obžalovanému uložen nějaký trest, který není spojen s omezením osobní svobody. Trest odnětí svobody, byť s podmíněným odkladem jeho výkonu, by byl pro obžalovaného nepochybně přísnější než trest uložený soudem I. instance. K tomu se zdejší soud vyjádří podrobněji na jiném místě.

151. Pokud jde o trest obecně prospěšných prací a tvrzení okresního soudu, že obžalovaný s výkonem tohoto trestu nesouhlasil, je nutné zohlednit, že obžalovaný svoji vinu popíral, tudíž nepovažoval za podstatné vyjadřovat se k hrozícímu trestu obecně prospěšných prací. Nicméně uložení takového trestu nebylo předjednáno ani s obžalovaným, ale ani s Probační a mediační službou ČR, proto takový trest nepřicházel do úvahy.

152. Co se týče trestu domácího vězení, s ohledem na skutečnost, jak je obžalovaný obtížně dosažitelný pro orgány činné v trestním řízení, nepřipadá uložení zmíněného trestu rovněž do úvahy. Z toho důvodu přicházel do úvahy výhradně peněžitý trest. Nicméně je nutno akcentovat, že uložený peněžitý trest je trestem nepřiměřeně mírným ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu. S ohledem na v podstatě trojitý úmysl obžalovaného je trest uložený ve výměře 25 000 Kč trestem až směšným. Navíc je třeba znovu poukázat na to, že pokud zdejší soud rušil odsuzující část napadeného rozsudku s ohledem na nesprávnou aplikaci trestního zákoníku podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu, učinil tak také, jak již ostatně dříve zmínil, z toho důvodu, že nalézací soud vůbec neodůvodnil uložený peněžitý trest, čímž byl rovněž rozsudek nepřezkoumatelný i v tomto směru.

153. Skutečnost, že trest není dostatečně odůvodněn, se zpravidla posuzuje za nepřezkoumatelnost ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, avšak za situace, kdy při ukládání peněžitého trestu musí být denní sazba peněžitého trestu stanovena se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele a počet denních sazeb soud určí s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a taková argumentace ve smyslu § 68 odst. 3 tr. zákoníku chybí, znamená to, že samosoudce v tomto směru porušil trestní zákon tím, že při stanovení výměry peněžitého trestu nezohlednil kritéria stanovená v trestním zákoníku (§ 258 odst. 1 písm. d) tr.ř.). Navíc neodůvodnil ani to, proč ve smyslu § 68 odst. 5 tr. zákoníku stanovil, že peněžitý trest bude zaplacen v přiměřených měsíčních splátkách a nevysvětlil, jaké osobní a majetkové poměry obžalovaného ho k rozhodnutí o splátkách vedly a z jakého důvodu stanovil splátky právě 5 000 Kč. Samosoudce v odst. 30 své argumentace toliko vysvětlil, že s ohledem na skutečnost, že jednání obžalovaného nemělo pro poškozeného [celé jméno poškozeného] v zaměstnání žádné nepříznivé následky a obžalovaný se po spáchání trestné činnosti choval řádně, byl mu uložen peněžitý trest ve výměře 25 000 Kč, přičemž při ukládání trestu soud prvního stupně přihlédl k výdělkovým možnostem obžalovaného (jakým?), následkům jeho jednání a k době, která uplynula od spáchání trestné činnosti. Rozhodnutí o povolení splátek nebylo odůvodněno vůbec.

154. Navíc okresní soud zcela opomněl, že nestanovil dobu pro zaplacení té které splátky. I z toho důvodu zdejší soud ve smyslu § 68 odst. 5 trestního zákoníku do výroku o trestu, který mu nezbylo než převzít s ohledem na zákaz změny postavení obžalovaného k horšímu, stanovil, že peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách po 5 000 Kč.

155. Je nutno vysvětlit, že odvolací soud výrok o vině i navazující výrok o trestu přezkoumává výlučně na podkladě odvolání samotného obžalovaného, jelikož státní zástupce jako odvolatel se natolik soustředil na výhrady uplatněné ke zprošťujícímu výroku, že opomněl směřovat své odvolání podané v neprospěch obžalovaného do zprošťujícího výroku rozšířit případně i na odsuzující část napadeného rozsudku. Proto krajský soud nemohl po zrušení výroku o trestu sám rozhodnout o uložení trestu přísnějšího striktně podle zákonných podmínek. Brání mu v tom ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu, podle něž v neprospěch obžalovaného může odvolací soud změnit napadený rozsudek jen na podkladě odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného i do odsuzující části či alespoň do výroku o trestu (tzv. zásada zákazu reformatiois in peius). Stále platí, že limity přezkumné povinnosti stanoví odvolatelé sami svými konkrétními námitkami. Pokud tedy státní zástupce nic nenamítal proti trestu uloženému okresním soudem, nezbylo zdejšímu soudu nic jiného než po zrušení napadeného rozsudku v jeho odsuzující části a po přeformulování popisu skutku a doplnění řádné právní věty převzít z přezkoumávaného rozhodnutí výrok o trestu, přičemž jen upřesnil dobu splatnosti jednotlivých splátek. Nemohl však k tíži obžalovaného doplnit ve smyslu § 68 odst. 5 tr. zákoníku, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Přesto však stále platí podle § 342 odst. 2 tr. řádu, že nedodrží-li odsouzený bez závažného důvodu splátky, samosoudce okresního soudu, který rozhodoval v prvním stupni, povolení splátek odvolá.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 29. listopadu 2022

JUDr. Pravoslav Polák v. r.  
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti dne 29.11.2022.

Doložku právní moci připojila dne 1.2.2023 Alena Lešková.

